XXII. évfolyam 49. szám

Ára: 1 forint

1966. december 8

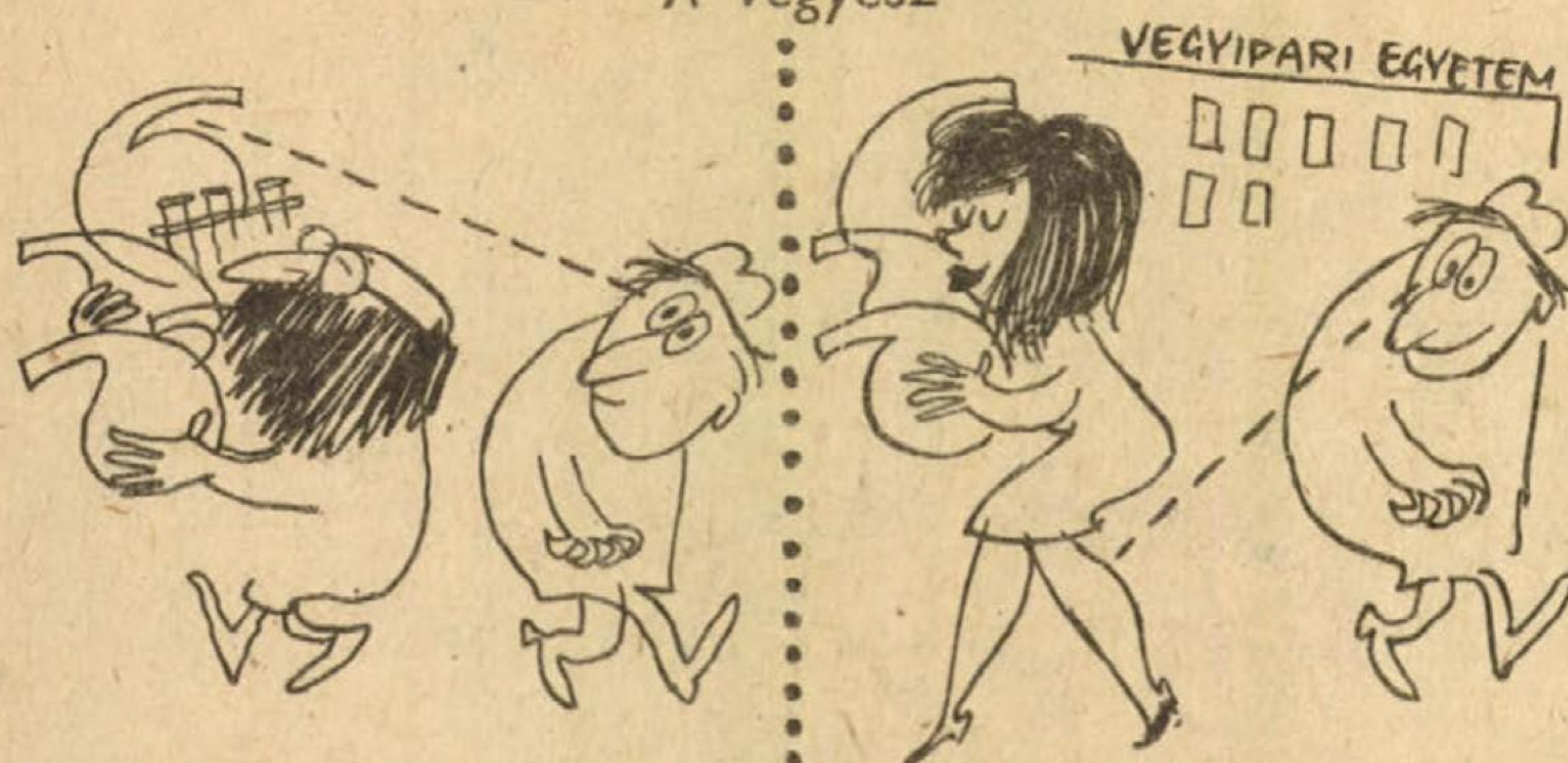

Balázs-Piri Balázs rajza

CSŐPOSTA — Úgy látszik, a lányomék megint moziba mentek...

Veszprémi séta

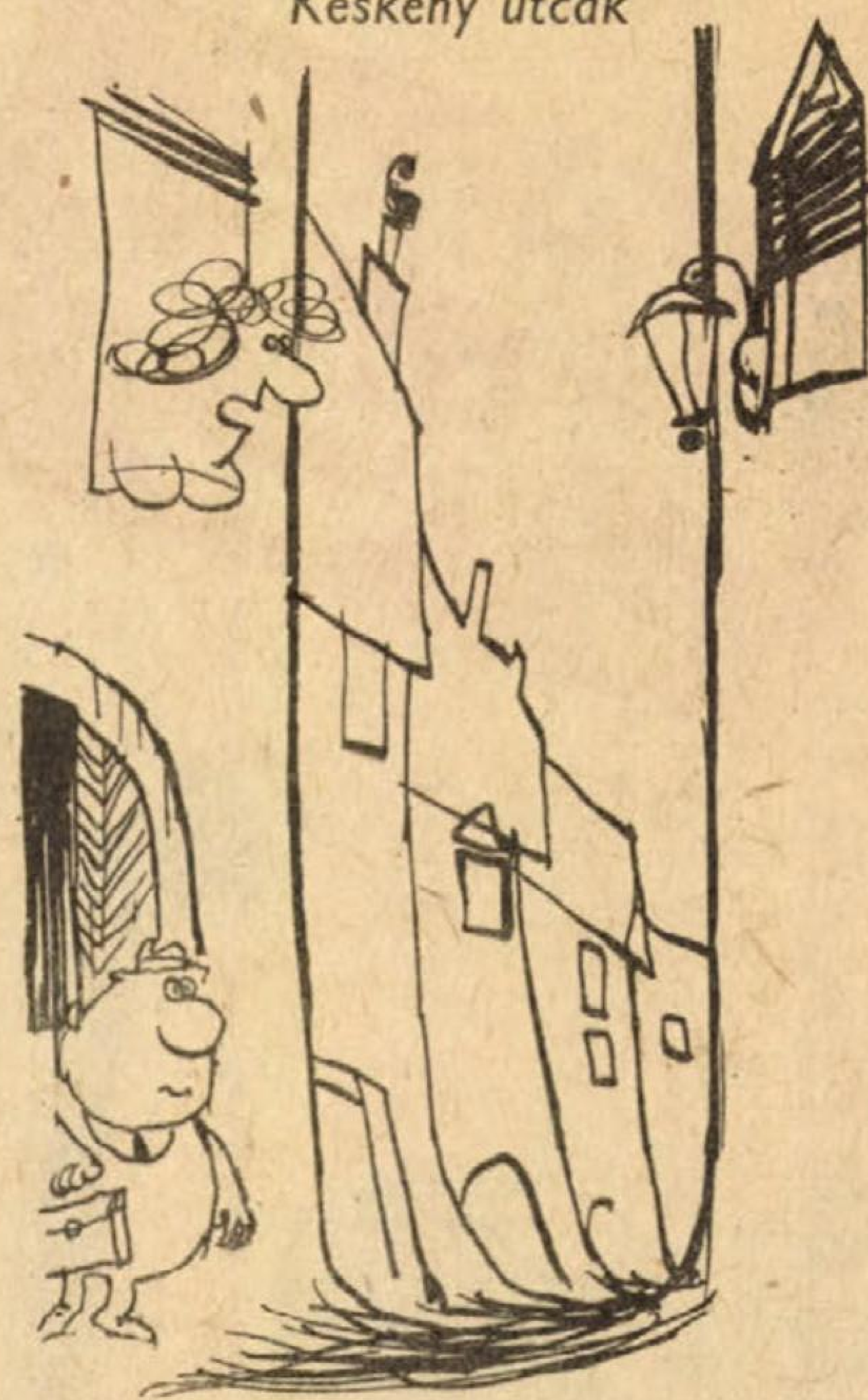
A vegyész

– Régen . . .

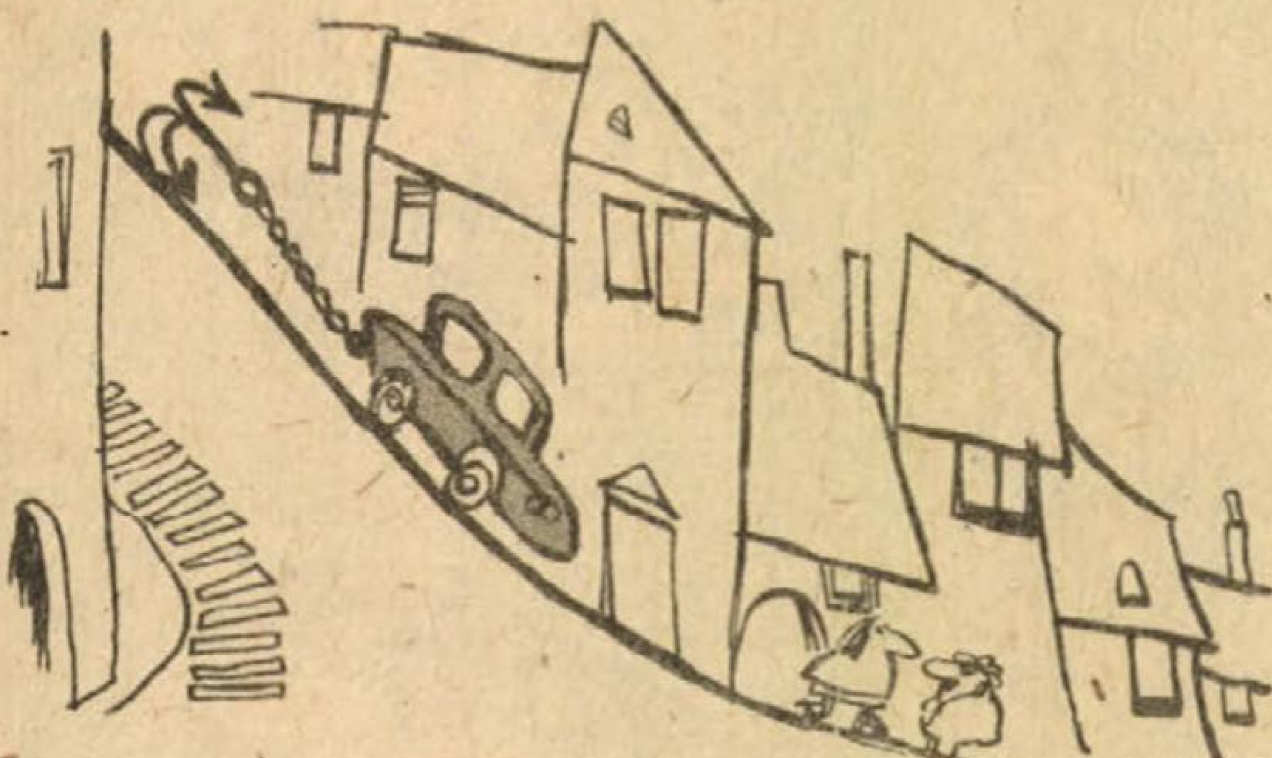
. . . és most . . .

Keskeny utcák

– Jenő, most mehetsz! Nem jön szembe senki!

Parkírozás a veszprémi utcán

– Hiába, mit tesz a rokoni protekció!

– Kéremszépen, tulajdonképpen mit kellene elmondani?

Sajdik Ferenc rajzos riportja.

Nevetés

Négyen nevetnek. Nevet Pintér, a csoportvezető, Knoll, a helyettese, nevetnek a beosztottak, Bibicz és Bleier, és néha egymás vállára csapnak.

Nevetnek szívből, hangosan.

Úgy kezdődött, hogy Knoll beszámolt az osztály új munkatársáról, bizonyos Keménynéről, és kacsintott hozzá, jelezve, hogy ő és Keményné, hát szóval, nem beszél... de közismert, hogy sikerei vannak a nőknél, és ha beszélne, már mondhatna is valamit...

– Remek kis nő, esküszöm!

Ezt mondta, és akkor még nem nevetett, hiszen miért is nevetett volna. Ellenben Pintér, a csoportvezető elnevette magát. Nem is nevetett, felnyerített, ugyanis arra gondolt, hogy ez a hülye Knoll itt nagyképűsködik, és közismert, hogy a felesége fűvel-fával...

A főnök nevetésére Bleier is elmosolyodott, mert arra gondolt, hogy ez a szerencsétlen Pintér itt nevet, és nem tudja, amit ő már tud... Új csoportvezetőt hoznak a céghez, ez pedig mehet vidékre telepvezetőnek.

Ekkor kacagott fel Bibicz is. Először élesen, sikongva, majd elmélyülten bruhaházva, mert látta, hogy a kis kukac Bleier szája is rángatódzik. Az istenadta szerencsétlen fajankó, a nyomorult nem tudja, hogy nem kap prémiumot Pintértől, mert az megsértődött, amiért nem küldött táviratot a névnapjára.

Mindhangosabban nevettek. Ettől Bleier is erőteljesen nyeherészni kezdett, azon, hogy a Bibicz kineveti Pintért, pedig saját magán is nevethetne az anyaszomorító, hiszen már megérkezett Isztambulból a gyerektartásdíjletiltás, csak még ő nem tudja, és elsején már le is vonják a fizetéséből.

Nézték egymást és nevettek, hahotáztak, orcájuk kipirult, nyakukon kidagadtak az erek. Jót nevettek, és a végén már-már szeretettel nézték egymást.

Mert az ember tulajdonképpen jónak született.

Ordas Nándor

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

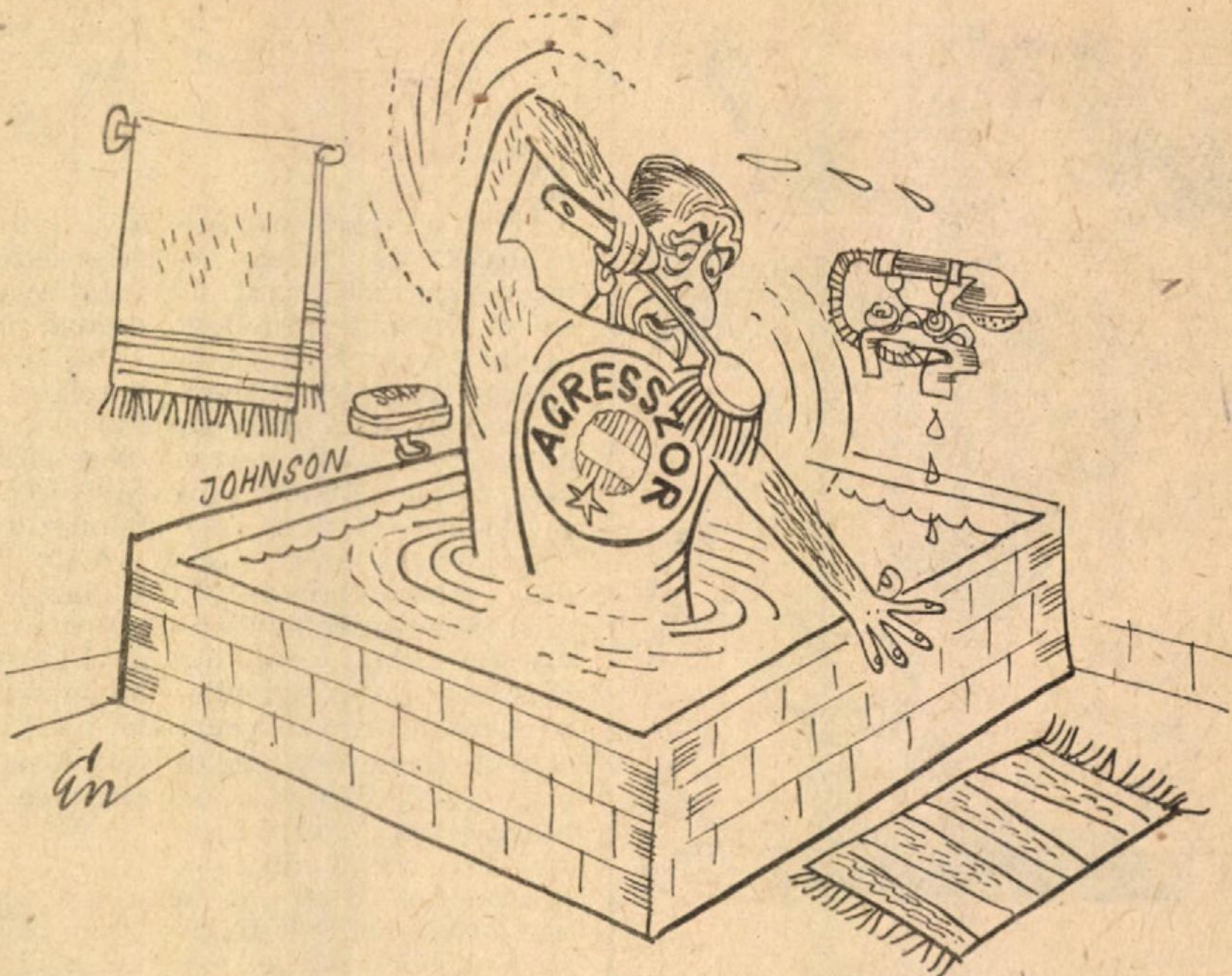
HOL LEHET LEGJOBBAN, LEGBIZTOSABBAN MEGFÁZNI?

Hol a megfázás mostanában? — kérdezhetnénk a költővel, és rögtön felelhetünk is rá, persze nem azt, hogy: barátságos, meleg szobában, hanem ezt: a Puskin mozi ruhatárában. Aki nem hiszi, mert még nem szerzett erről szomorú tapasztalatokat, vagyis jó, kiadós náthát, hörghurutot, esetleg tüdőgyulladást, az menjen be oda ebben a hűvös őszi időben egy előadásra. És amikor kellemesen fölhevülve kijön a meleg nézőtérről, és ki akarja váltani a kabátját, álljon négy-öt vagy több percig a ruhatárban, a tolakodó várakozók között a Semmelweis utcára nyíló hideg csarnokban. Itt legalább 10—12 fokkal kevesebb van, mint a nézőtéren volt és nagyon jól tudjuk, hogy ezzel a hirtelen hőmérsékletváltozással lehet a legbiztosabban beszerezni a téli meghűlés-szükségletet. Mondom, ezt mindnyájan jól tudjuk, de lehetséges-e, hogy a mozi vezetősége nem tudja? Föl kellene erre hívni a figyelmüket, hátha tanulnának belőle valamit a közönség egészsége érdekében.

L. M.

A Fehér Házban

Endrődi István rajza

– Az ördög vigye, ezt már nem tudom magamról lemosni! ...

TÚLSZIGOR

Néhány nappal azután, hogy a Fővárosi Bíróság garázdálkodó huligánokat ítélt el, érdekes cikket olvastam a legnépszerűbb figuriai napilapban, a Figur Kurirban. A cikkíró szenvedélyes hangon ostorozza egy figur bíróság ítéletét Ruiz Arrento ügyében. Arrento a flamencói országúton megtámadott egy négytagú társaságot, kettőt közülük agyonlőtt, egyet súlyosan megsebesített, egy pedig elmenekült. A bíróság most szigorú dorgálásra ítélte Ruiz Arrentót. A drákói ítélet élénk feltűnést keltett Figuria-szerte, s a Figur Kurir cikkírója éppen ezt az indokolatlan, a pedagógiai szempontokat semmibe vevő túlzott keménységet vetette a bírák szemére. A cikk néhány figyelemre méltó részlete így hangzik:

„Nem szabad túlzásba esni! A bíróság Arrento esetében nem vett figyelembe egy sereg enyhítő körülményt. A négytagú társaságból ketten életben maradtak, s közülük az egyik teljesen egészséges, csak a lábát törte fel menekülés közben a cipő, ezért azonban nem lehet Arrentót hibáztatni, legföljebb azokat, akik felelősek cipőiparunk hiányosságaiért. Mert ott nagy bajok vannak, inkább oda kellene a szigor! Nem vette figyelembe a bíróság azt sem, hogy Arrentót amúgy is éppen eléggé megrázta két embertársának elhunyta, súlyos lelki megrázkódtatását csak fokozta az a tagadhatatlan tény, hogy személyi felelőssége is kimutatható a tragikus esetekben, s nem lenne meglepő, ha lelki törés fenyegetné.

Vajon amikor a bíróság meghozta drákói ítéletét, nem gondolt arra, hogy ennek az amúgy is meghurcolt embernek nagyobb szüksége van a szeretetre, mint azoknak, akik megszokott becsületességgel pöffeszkednek az utcán? Arrento kétségtelenül megtévedt, ezt nem lehet tagadni, s magam tiltakoznék a legerélyesebben, ha a bíróság kitüntetést és pénzjutalmat nyújtana át neki. Ez kétségtelenül túlzás lenne! De ugyanilyen túlzás, amikor az osztó igazság nem elégszik meg a dorgálással, hanem azt még külön megszigorítja! Nem megnyugtató az sem, hogy a büntetést felfüggesztették, a kegyetlenség súlyos lélekromboló hatása már nehezen hozható helyre. Reméljük merjük, hogy a magasabb fórumok megpróbálják menteni a menthetőt, és enyhítik az elhamarkodott ítéletet. És akkor Arrento emelt fővel mehet vissza az országútra, az emberek közé.

Ha persze újabb szabálytalanságokat követ el, akkor magam fogom követelni, hogy a legközelebbi felfüggesztett ítélet egy fokkal szigorúbb legyen. De túlozni, azt nem szabad!" — fejezte be cikkét a Figur Kurir cikkírója.

Feleki László

Új divat: a hosszúszárú csizma

– Na tessék, amit megspóroltam a rövid szoknyán, most kiadhatom hosszú csizmára.

Objektív nehézség

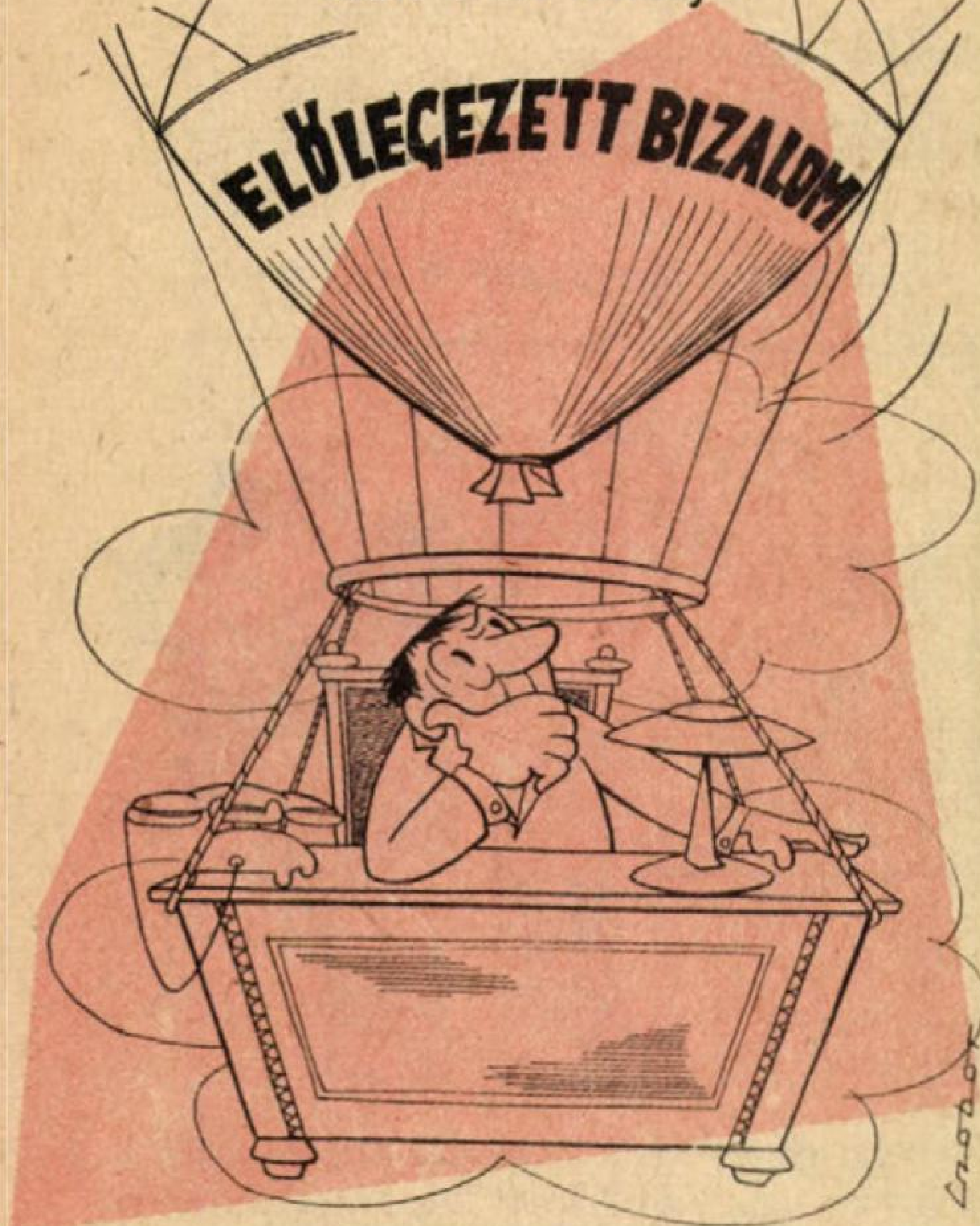

– Csináld te is úgy, fél kézzel!

Fontos beszélgetés

Csak ki ne lukadjon

KIS-CSIZ-MA

Szemre tetszetős, kényelmes és olcsó — mindössze 250 forint — az a kiscsizma, melyet egyik olvasónk a cipőboltban vásárolt. Otthon, a csomagban előzékeny hangú használati utasítást talált. Ebben arra hívták fel a kedves vevő figyelmét, hogy a vásárolt mikrocellás-műbőr felsőrészű lábbeli ideális viselési ideje naponta kétszer 2—3 óra. Ellenkező esetben, hosszabb, egyhuzamban történő viselés után a láb bepárásodik, hideg-érzés keletkezik. Azt is megmondja a prospektus, hogy ez a mikrocellás-műbőr felsőrészű lábbeli új termék és igen jó tulajdonságokkal rendelkezik, sáros, nedves, hideg időben is alkalmas a viselésre.

Ez utóbbi megállapítást egy nyilvánvalóan téli csizmával kapcsolatban rendkívül pozitívnak értékelem. Helyesnek tartom, hogy a mikrocellás-műbőr felsőrészű lábbelihez éppen úgy mellékelnek használati utasítást, mint ahogy ez a különböző gyógyszereknél szokásos. A műanyagkorszakban rengeteg újdonság kerül forgalomba, nem nélkülözhető a kellő tájékoztatás.

Én azt nehezményezem csupán, hogy miért nem mondják meg a kedves vevőnek már ott a helyszínen, az üzletben, hogy a mikrocellás-műbőr felsőrészű lábbeli — hivatalosan így nevezik a szóban forgó kiscsizmát — milyen tulajdonságokkal ékes. Jóllehet, a kedves vevők éppen úgy megvásárolnák ezt az egyébként korszerű és könnyű lábbelit.

A felvilágosítás során jó lenne néhány gyakorlati példával is kioktatni a kedves vevőt arról, hogy mire lehet használni a mikrocellás-műbőr felsőrészű lábbelit. Nyíltan meg kellene mondani, hogy *bevásárlásra* tökéletesen megfelel, ha a bevásárlás 2—3 órán belül lezajlik. Zsúfolt áruházakat és általában a csúcsforgalmat lehetőleg kerülni kell. Hűvösvölgybe *kirándulni* csak úgy lehet benne, ha még egy pár ilyen mikrocellás-műbőr lábbelit viszünk magunkkal a hátizsákban (esetleg egy pár hagyományos bőrcipő is megfelel), hogy ott, a kellő időben végre lehessen hajtani a lábbelicserét.

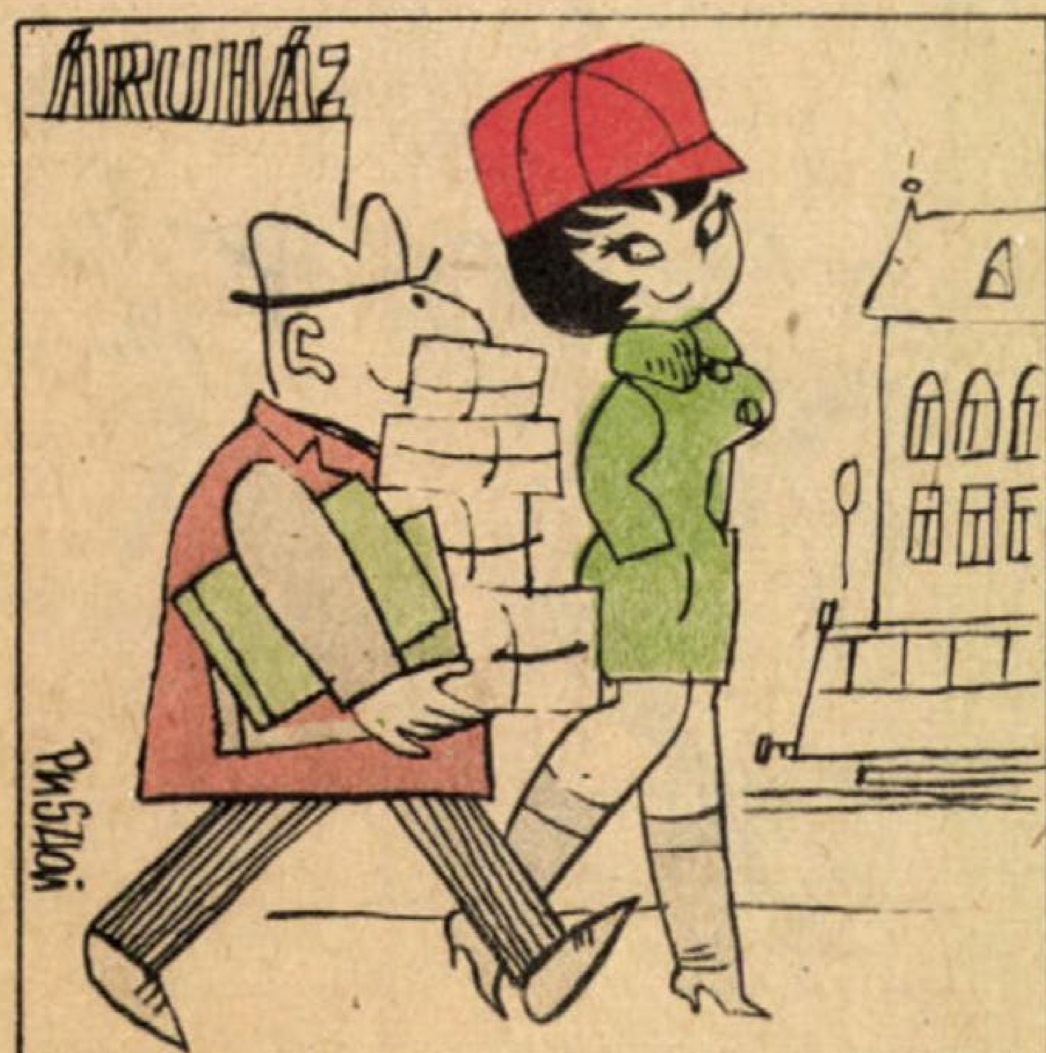
Már eleve meg kellene mondani azt is, és ezt bizonyára igen vonzónak találná a kedves vevő, hogy ez a mikrocellás-műbőr felsőrészű lábbeli, tulajdonképpen kitűnő *bejárócsizma.* Tökéletesen alkalmas arra, hogy a dolgozó nő bemenjen benne a munkahelyére, ott felvegyen egy hagyományos cipőt, amelyben dolgozik és fejrantkor ismét felvegye a mikrocellását és abban térjen haza. (A nődolgozók mikrocella nélkül is, általában így csinálják!)

Ha én lennék az illetékes ipar és kereskedelem, bizony megmondanám mindezt előre! Sőt, még olyan nevet is adnék ennek a műbőr kiscsizmának, amely eltérne a szokványostól és eloszlatna minden félreértést vagy félrevezetést. „Bejáró csizmá"-nak nevezném, mert a be- és kijárásra bőven futná a napi kétszer 2—3 órai viselési időből. És a kedves hölgyvásárlók sem éreznék magukat becsapva.

Földes György

Jucika és az udvarias szomszéd

Pusztai Pál rajza

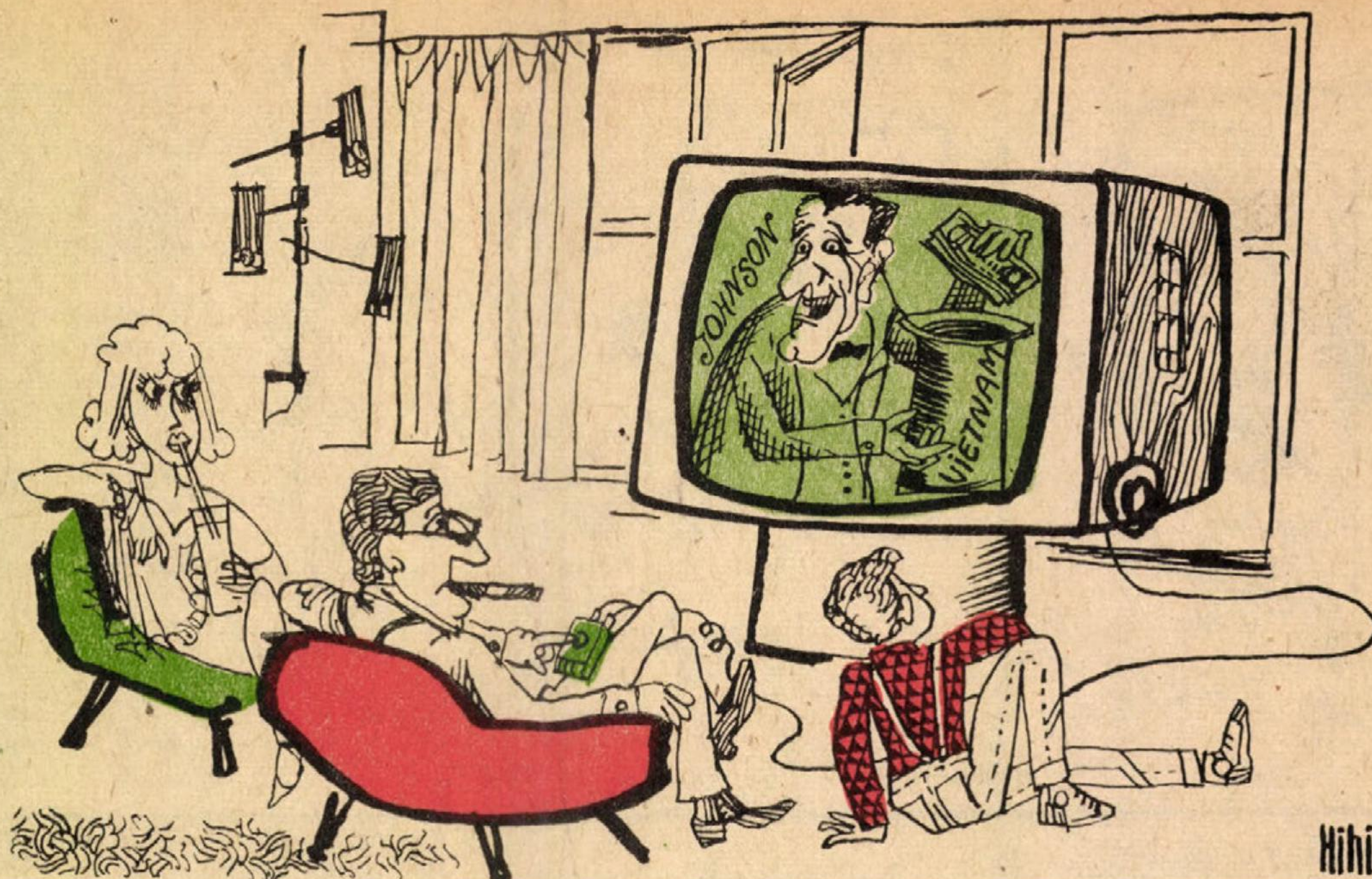

Amerikai bűvész-iskola

Hegedűs István rajza

– ... beteszem a dollárjaikat ebbe a kalapba ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FILM

Az OFOTÉRT minden hirdetési lehetőséget igénybe véve keskenyfilm-felvevő gépek vásárlására buzdít mindenkit. Mi is fellelkesültünk e buzdító szavakra, és vettünk 4000 forintért egy Quarz típusú felvevőgépet, és megkezdtük művelődési házunkban egy filmes szakkör szervezését. Működne is szépen a szakkör, ha nem volna egy „aprócska" akadály: az ugyanis, hogy hiába jártunk több ízben Kaposváron és Pécsett is az OFOTÉRT-boltokban, sehol sem kaptunk a gépbe illő 8 milliméteres filmet. Úgy látszik, az OFOTÉRT nem gondolt arra, hogy az, aki felvevőgépet vásárol, felvételeket is szeretne készíteni, s ehhez pedig filmre is feltétlenül szüksége volna!

Erdősi Antal
műv. otthon ig.
Gödrekeresztúr

TELEFON

Három éve építették csemegeáruházunkat, amely minden tekintetben igen korszerű. Egyetlen fogyatékossága csupán az, hogy még mindig nincs benne telefon, s ha egy gyors rendelést kell feladni, akkor másfél kilométert kell gyalogolnunk a legközelebbi postahivatalig. Külön érdekesség az, hogy a vezeték már be van szerelve, csupán a készülék nincs még bekötve. Hiába szaladgálunk Ponciustól Pilátusig, senki nem tud választ adni arra, hogy mikor kapunk már telefont. Kedves Ludas, kérdezd meg már nevünkben a soproni postaigazgatóságot, hogy vajon meddig kell még várni az intézkedésükre?

A 102. sz. bolt dolgozói
Peremartongyártelep

„ISMERETLEN"

Újabban sok szó esik a posta bürokratizmusának fokozódásáról. Ezzel kapcsolatban közlöm az alábbi megfigyelésemet.

Egyik járásbeli községünkben a tüdőszűrővizsgálat tbc-gyanús elváltozást talált egy fiatal asszonynál; a kartonon levő adatai alapján behívtuk a tbc-gondozóba részletesebb kivizsgálásra. Behívóját a posta „Ismeretlen" jelzéssel visszaküldte.

A beteg ugyanis időközben elvált, neve és lakcíme megváltozott, jóllehet ugyanabban a községben maradt. Nem tudom elképzelni, hogy egy 800 lelket számláló kis községben a kézbesítő néhány kérdőmondattal a helyszínen ezt ne tudta volna tisztázni! Sajnos, ezt elmulasztotta, és a beteg emiatt csak négy hónap késéssel került kórházba!

dr. Szungyi Zoltán
vez. főorvos
Barcs

Megjött a Mikulás!

Várnai György rajza

Üzletember

– Hová, hová, kartársam? Még nem járt le a munkaidő!

A VÉGTELENSÉG TITKA*

Nílus-parti nagy piramis
felsóhajtott egy nagyot:
„Itt állok sok ezer éve,
mégis nyugtalan vagyok."

„Én sem állok ám örökké,
lassan, lassan elkopok,
nemsokára egy kőhalmazt
takar itt csak a homok."

Sirámait meghallgatva
vígan vakkant egy sakál:
„Menj el liftnek a Markóba,
az örök időkig — áll!"

Szőnyi Zoltán

* Azoknak ajánlom, akik a Markó utca 27 liftjét szeptember óta javítják.

Kedves Ludas!

Megilletődéssel olvastam a hírt a Népszabadságban, hogy a mexikói nemzetközi kerékpáros országúti körversenyen legjobban a lengyel Stanislaw Gazda szerepelt, és 37 890 km/órás átlaggal hajrágyőzelmet aratott. Hát nem csodálatos teljesítmény?! Kozmikus sebességgel száguldani egy szál kerékpáron!

P. Sz.
Szeged

A Tanácsok Lapjában olvastam, a filmismertetésben: „Egy nemzetközi revütársulat csinos táncosnőjét kénytelenek a kórházban hagyni, vakbélgyulladás miatt. Reménytelen szerelem szövődik az orvos és az idegen *lány* között. Végül is nem történik semmi. A városka éli szokott életét az *asszony* távozása után."

Valaminek azért mégiscsak történnie kellett, ha a lány asszonyként távozott...

S. Gy.
Sormás

A Magyar Ifjúság hirdetései között olvastam, hogy a PTM Frottiergyár „felvételre keres alacsonynyomású kazánfűtőt". A hirdetés feladói arra akartak célozni, finoman és gyengéden, hogy a leendő fűtő csak kimondottan józanéletű férfiú lehet, s akiben néha-néha „nagy a nyomás", az ne is pályázzon! Vagy csupán rosszul fogalmaztak, s eredetileg azt akarták írni, hogy egy alacsonynyomású kazánhoz keresnek fűtőt!

Mert az egészen más!

A. F.
Szombathely

Naponta látom a villamoson a *Budapest* című folyóirat hirdetését, amely arra buzdít, hogy olvassam ezt a lapot, s eközben a következő felszólítást intézi hozzám: *„Segítse megalkotni a jövőt!"*

Megvallom, nem értem. Kit segítsek és miben? A szöveg szerint a jövőt kellene segítenem, mégpedig abban, hogy megalkosson valami közelebbről meg nem nevezett s ennélfogva számomra ismeretlen dolgot. De hát hogy segíthetnék, amikor azt sem tudom, miről van szó?

Nyilván nem is erre kér a lap szerkesztősége. Arra akar felhívni, hogy segítsem őt (vagy a budapesti tanácsot, vagy a főváros többi dolgozóját, vagy általában az ország népét) abban, hogy megalkossuk a jövőt, egyesült erővel. Szíves örömest! Csakhogy akkor így kellene megfogalmazni ezt: *„Segítsen megalkotni a jövőt!"*

Bonyolult dolog ez a tárgyas igeragozás. De folyóiratainknak azért mégiscsak kellene érteniük a használatához.

Tisztelettel:

K. J.
Budapest

A napokban levelet írtam egy romániai barátomnak, és tévedésből, szórakozottságból hatvanfilléres bélyeget ragasztottam a borítékra. Hamarosan értesítést kaptam a postától, hogy ők pótolták a hiányzó negyven fillért, nehogy meg kelljen portózni a levelet, és felhívtak, hogy a hiányzó negyven fillért a kézbesítőnek fizessem meg.

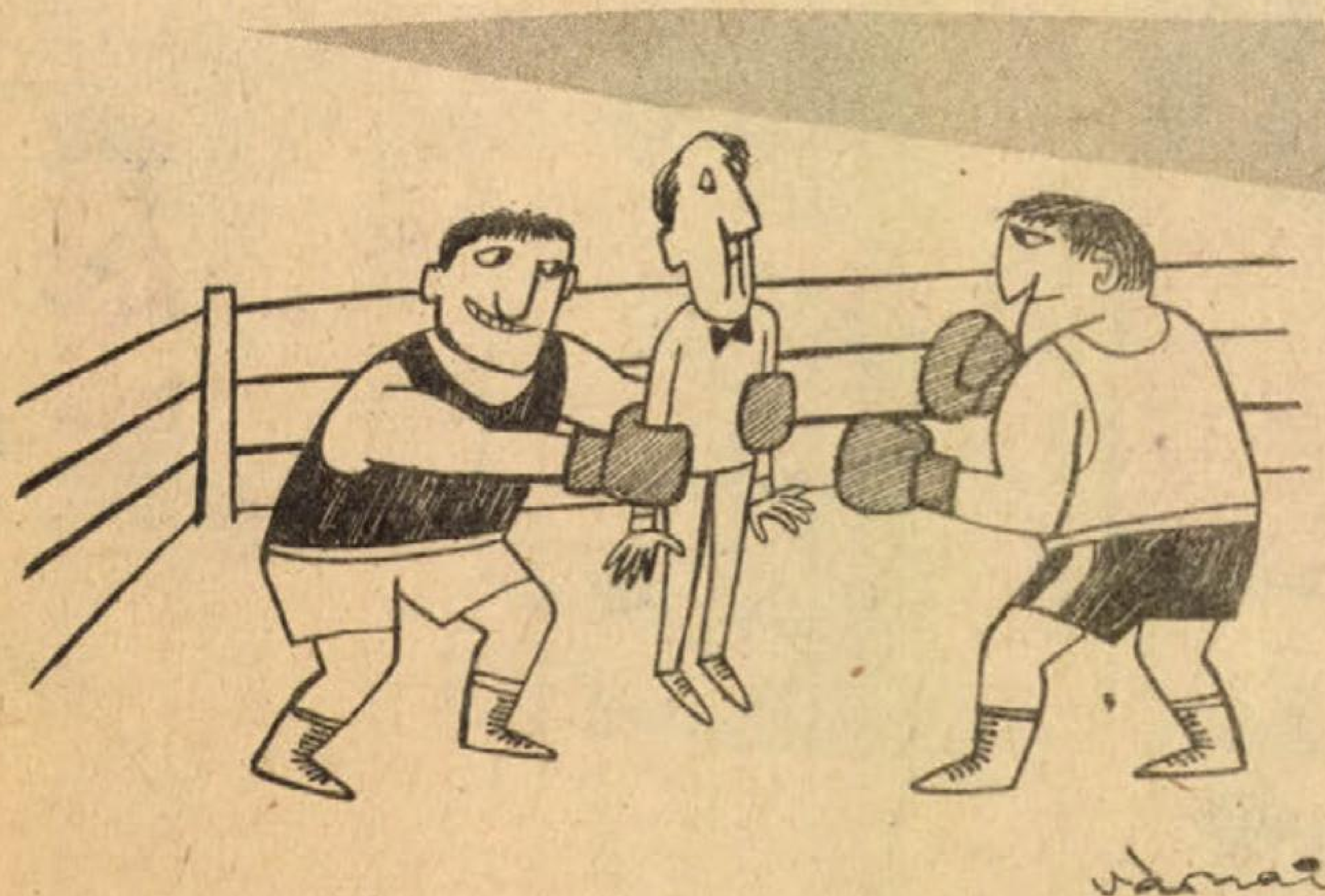
Meg kell köszönnöm a Magyar Postának ezt az előzékenységet. Igen, így is lehet dolgozni, szépen, bürokráciamentesen, udvariasan!

P. A.
Budapest

Nem tudom, megfigyelték-e már, hogy a „Tulipán" cigaretta dobozán a rajz egy soklevelű rozmaringágat ábrázol, amelyen két tulipán pompázik?! Ez a keresztezés csodája! A tulipán szára – ha nem tudná a rajz készítője –, 20–30 centiméter hosszú, henger alakú és csupasz, a tövénél egy 10–15 centiméter hosszú, kb. 2 centiméter széles, kard alakú levél található, és egy száron csak egy virág van!

Lakatos Dezső
Szeged

Védekező taktika

Csendélet

– Atyaúristen, mit csináltok?
– Eljátsszuk apunak a Nagy Medve fiait.

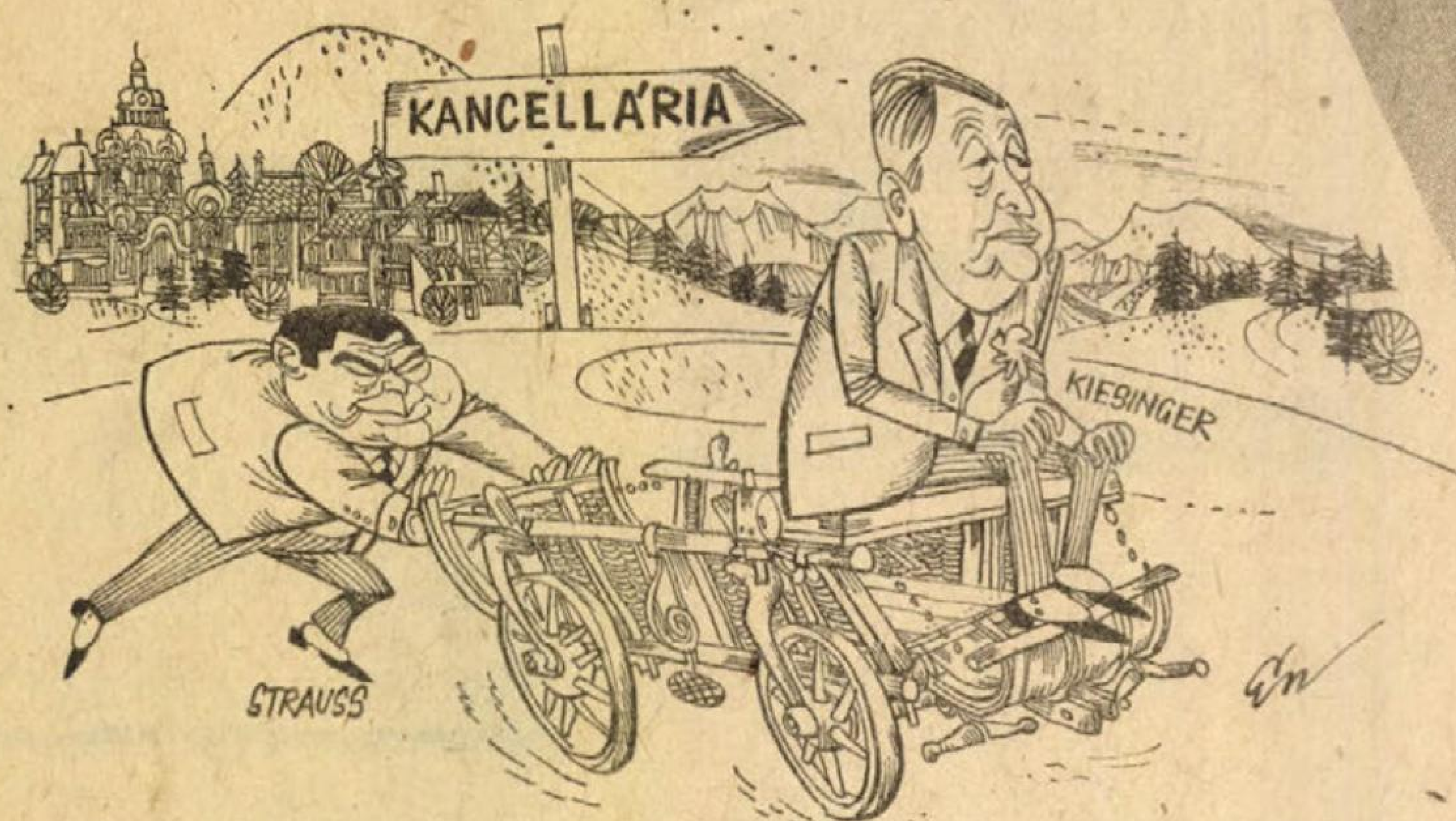

Atomstop NSZK módra

Vasvári Anna rajza

A szekértoló

Strauss: Később is én szeretném irányítani!

Az új bajor képviselő

– Rendes gyerek! Ilyen kicsi kora óta ismerem.

(„Punch", London)

ÁLLATOK

A téma a padlón lapul, sunyít és csak arra vár, hogy egy óvatlan pillanatban kicsit a bokámba haraphasson. Kormosnak hívják, nyíregyházi illetőségű, koromfekete kutyakölyök, nyolchetes, kuvasz, puli, komondor, foxi, tacskó és ki tudja, még milyen ősökre tekinthet vissza, és egyáltalán nem váltja be a hozzáfűzött vérmes reményeimet.

A remények a kutya és a macska közötti antagonisztikusnak hirdetett ellentmondásra épültek.

Ugyanis egy Cili nevű, serdültebb korú tarka macska él velünk közös háztartásban, és ez a mini-tigris mostanában célul tűzte ki maga elé: minden rendelkezésére álló eszközzel megakadályoz engem az írásban. Amint látja, hogy nekikészülök, már fent is terem az íróasztalon, kiereszti a karmait, fú, toporzékol, szétrúgja a kéziratpapírokat, lehet, hogy kulturális szempontból igaza van, csak hát mit csináljak, én így keresem a kenyerem...

Szóval, válaszút elé kerültem.

Vagy elbujdosok hazulról és presszókban, kávéházakban próbálok dolgozni, közben rászokom az italra, esetleg még ledér kalandokba is keveredem, vagy pedig beszerzek a macska mellé egy kutyát, és amíg ez a két állat egymással csatázik, én, a nevető harmadik, csak úgy ontom a humoreszkeket.

A józan ész az utóbbi elgondolás mellett szólt, én hallgattam a józan észre, és mi történt?!

Cili és Kormos néhány nap alatt nemcsak hogy összebarátkoztak, hanem véd- és dacszövetséget kötöttek ellenem!

A macska most is itt ül az íróasztalon, minden szónál dühösen kapkod a golyóstollamhoz, alant Kormos fogvicsorítva készülődik a következő támadásra.

Teljesen be vagyok kerítve!

Nyakon fogom a macskát, leteszem a földre, biztatom a kutyát:

— Kormos! Itt a cica! Uccu, kergesd meg!

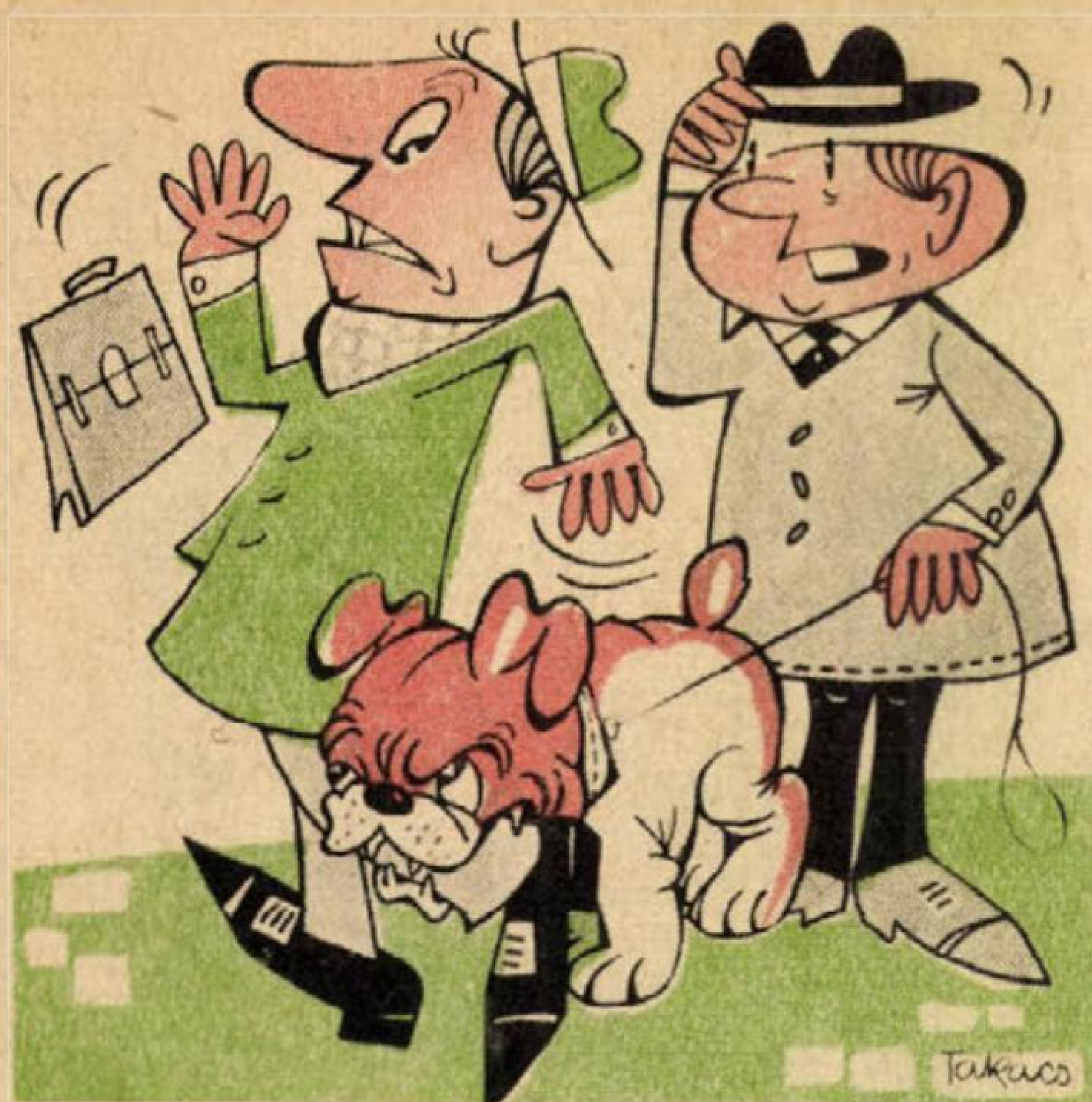
Semmi!

— Az isten szerelmére, — rimánkodom —, foglalkozzatok már egy kicsit egymással, hiszen örök ellenségek vagytok, engedjetek végre dolgozni!

Válaszul Kormos karikalábain odadöcög Cilihez, képen nyalja, a cica barátságosan pofon legyinti, nyújtózkodik, aztán hopp! egy ugrással ismét fent van az íróasztalon, lent már Kormos is kúszik a bokám felé, minden kezdődik elölről.

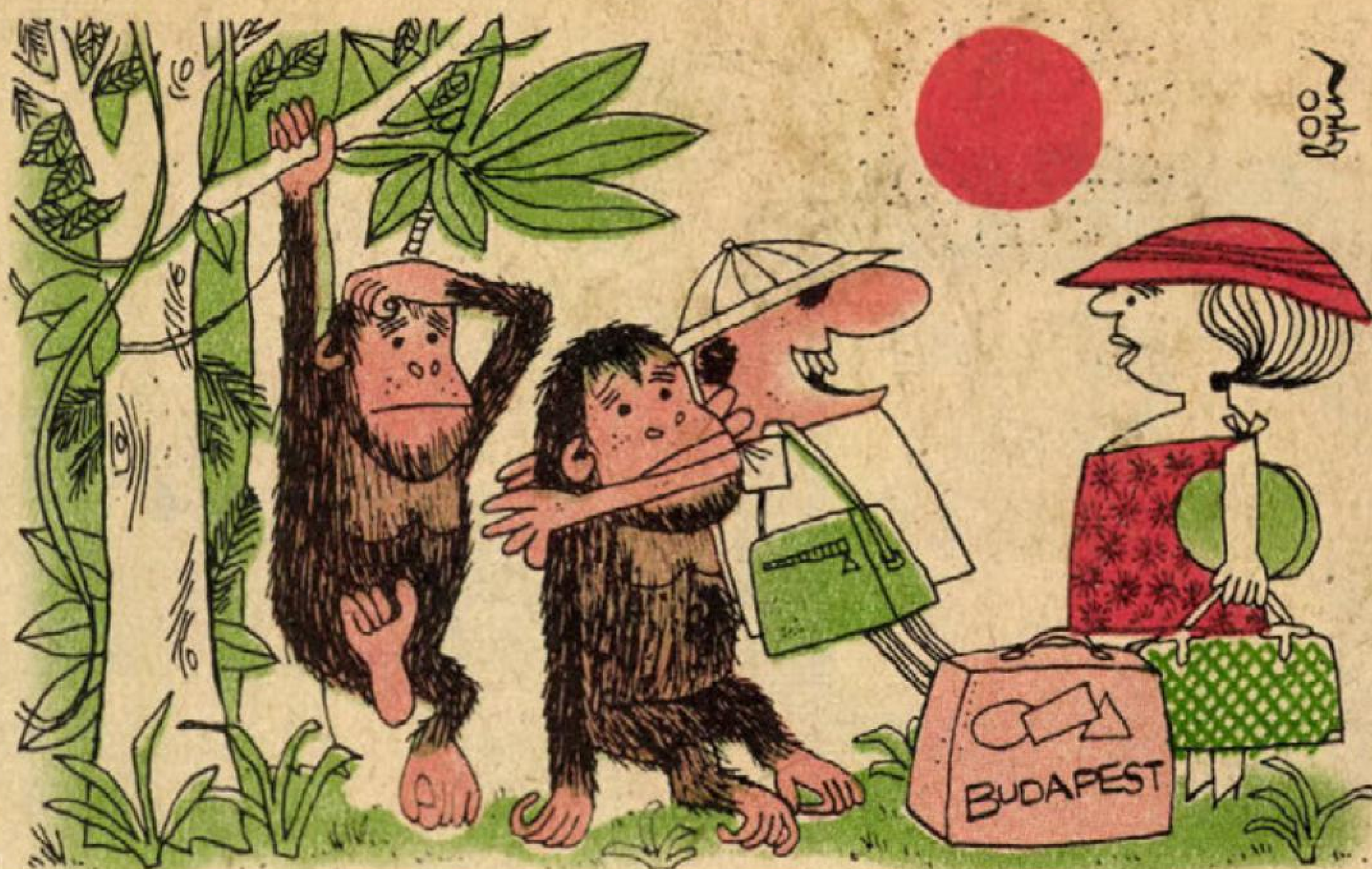
Abba is hagyom az írást, nincs más hátra, lemegyek a házmesternénihez, a múltkor mesélte, hogy a kazánházban sok az egér, hátha átad egyet?

Kürti András

– Mondja, uram, ugye nem tul ragos az ön húsa?!

Afrikai látogatás

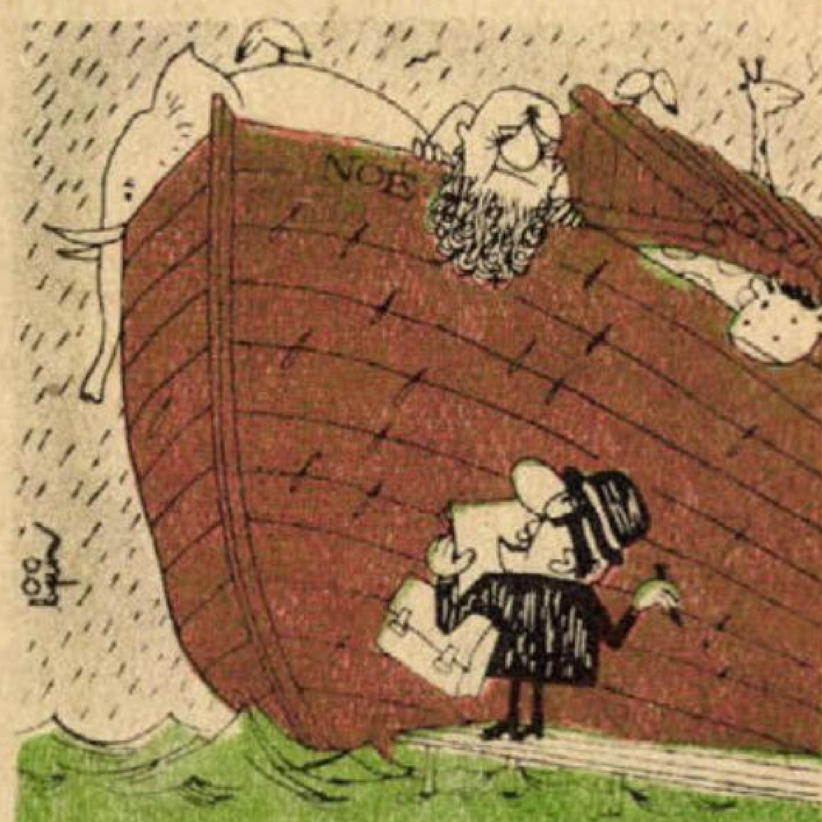
– Az a fontos, hogy az embernek az egész világon legyenek rokonai . . .

EMBEREK ÉS

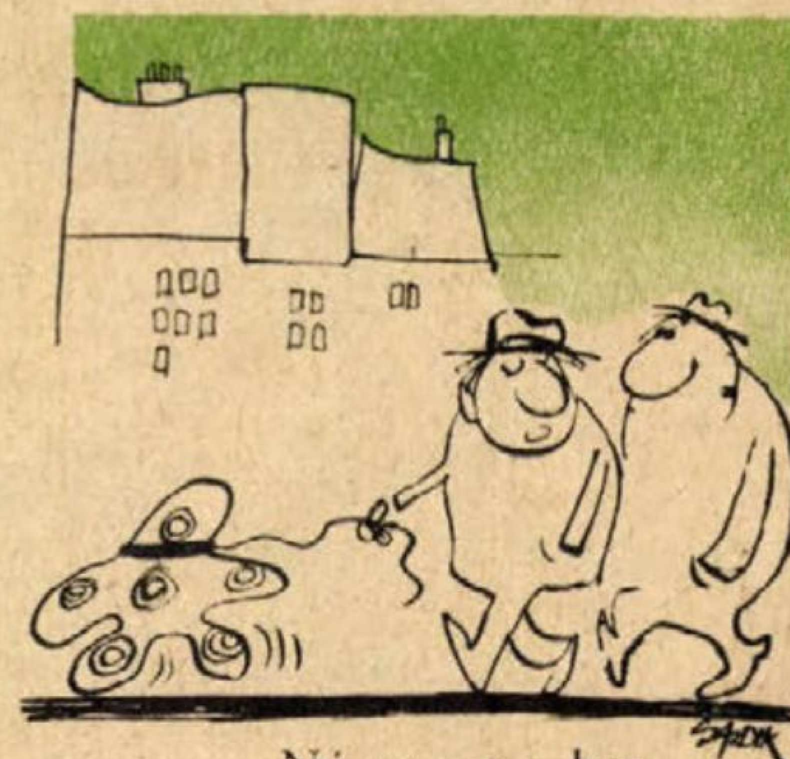

– Úgy ragaszkodik hozzám, mintha az anyja lennék.

Adóösszeírás

– Kutyája van? . . .

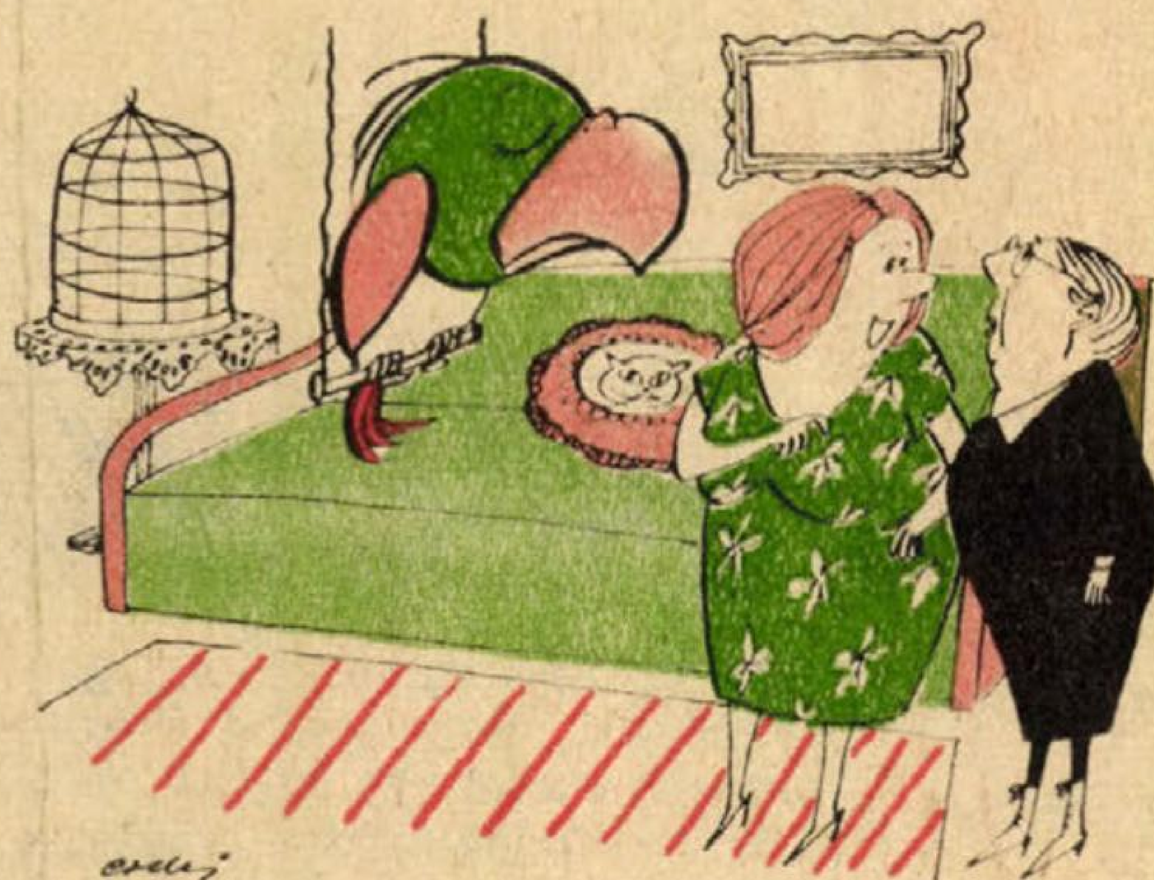

– Nézze ezt a hercig kis bacit tőle kaptam az őszi náthámat . . .

Állati

– Már meglátszanak az oroszlánkörmei.

– Így mindig tudom, hogy a lányom hol tart az udvarlójával . . .

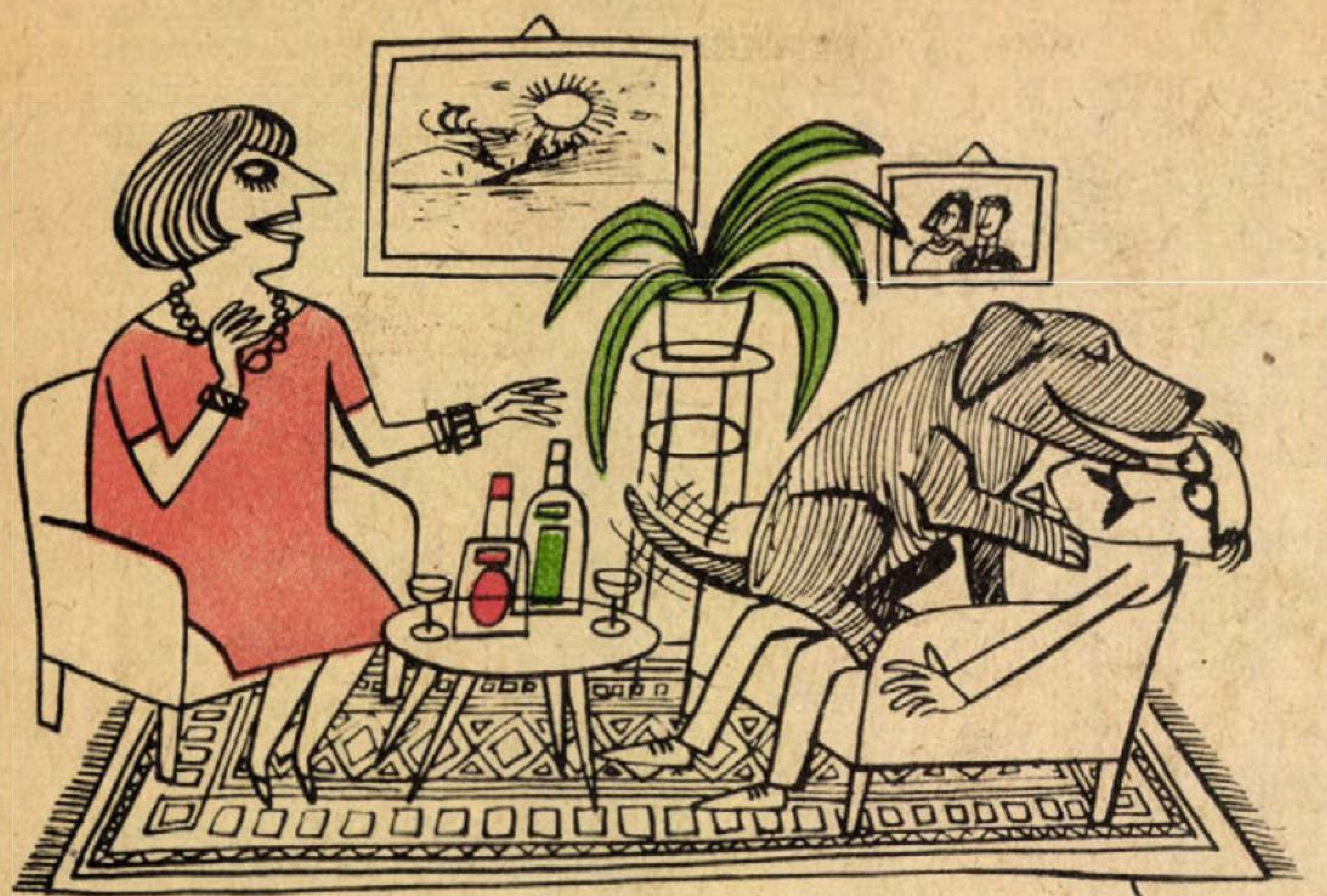
– Teljesen megkergült . . .

– De kutyául érzem magam! . . .

– Ne játssza meg az ártatlan bárányt!

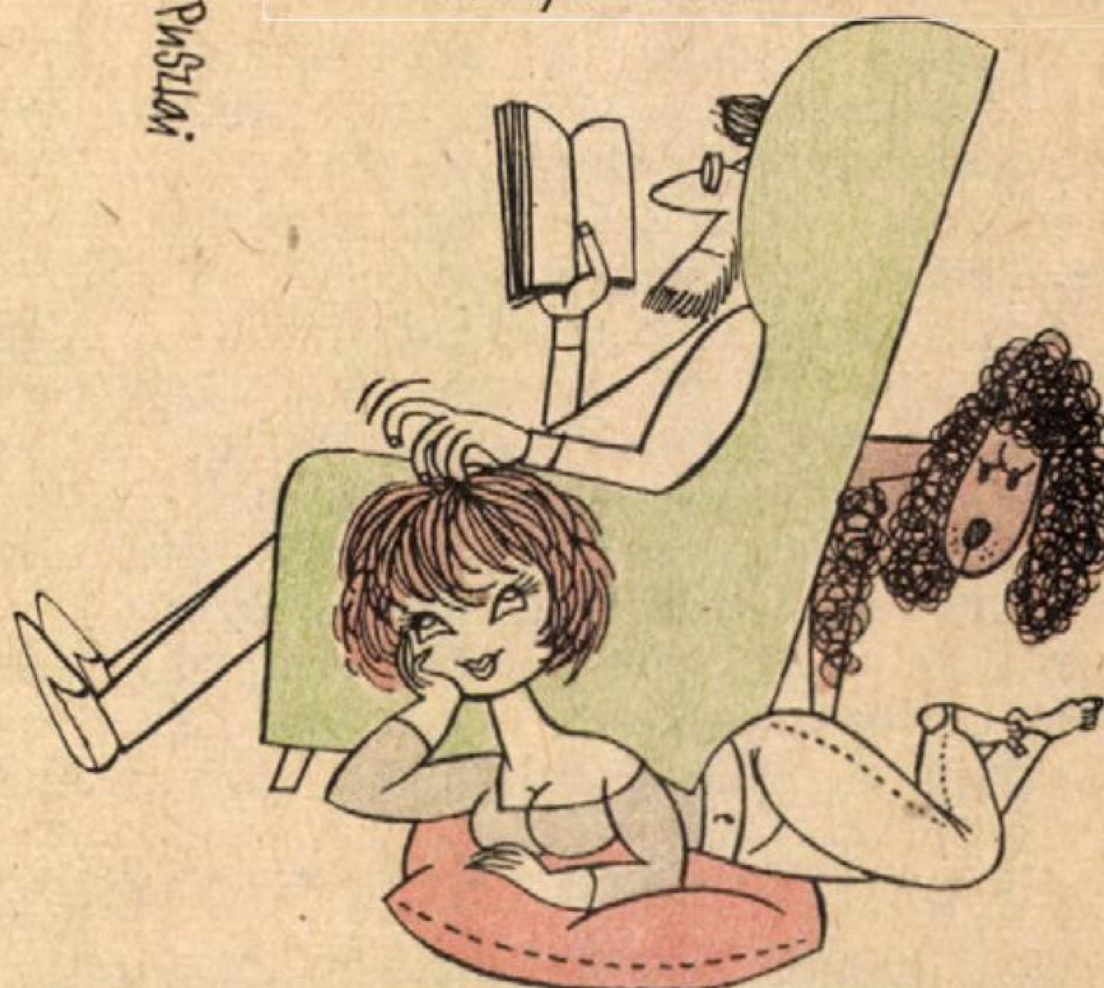
– Maga nagyon jó ember lehet, ha Muki így szereti.

Állatkerti séta

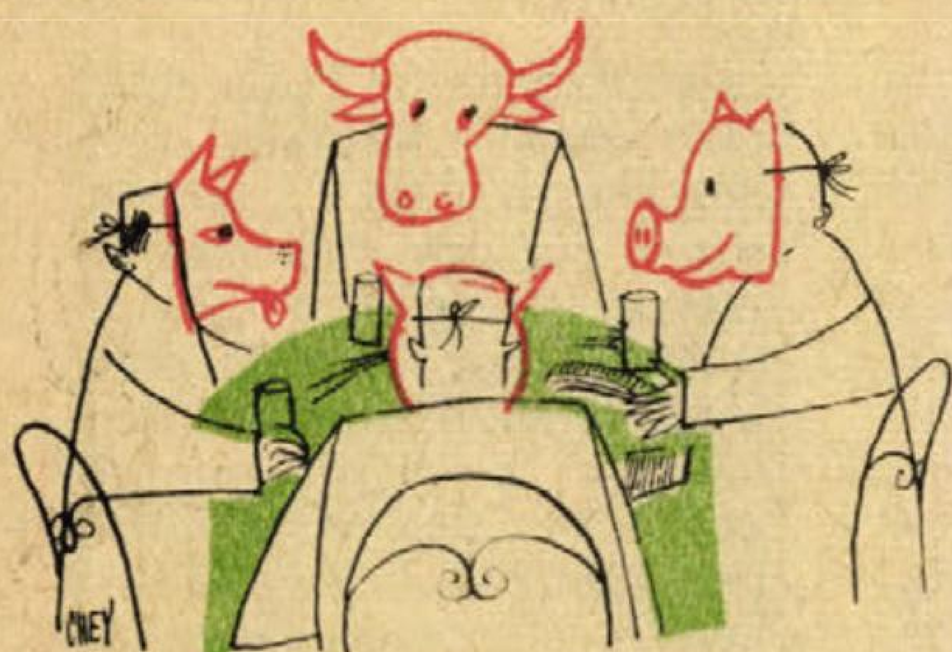
– Látod! A nőnél van az erszény . . .

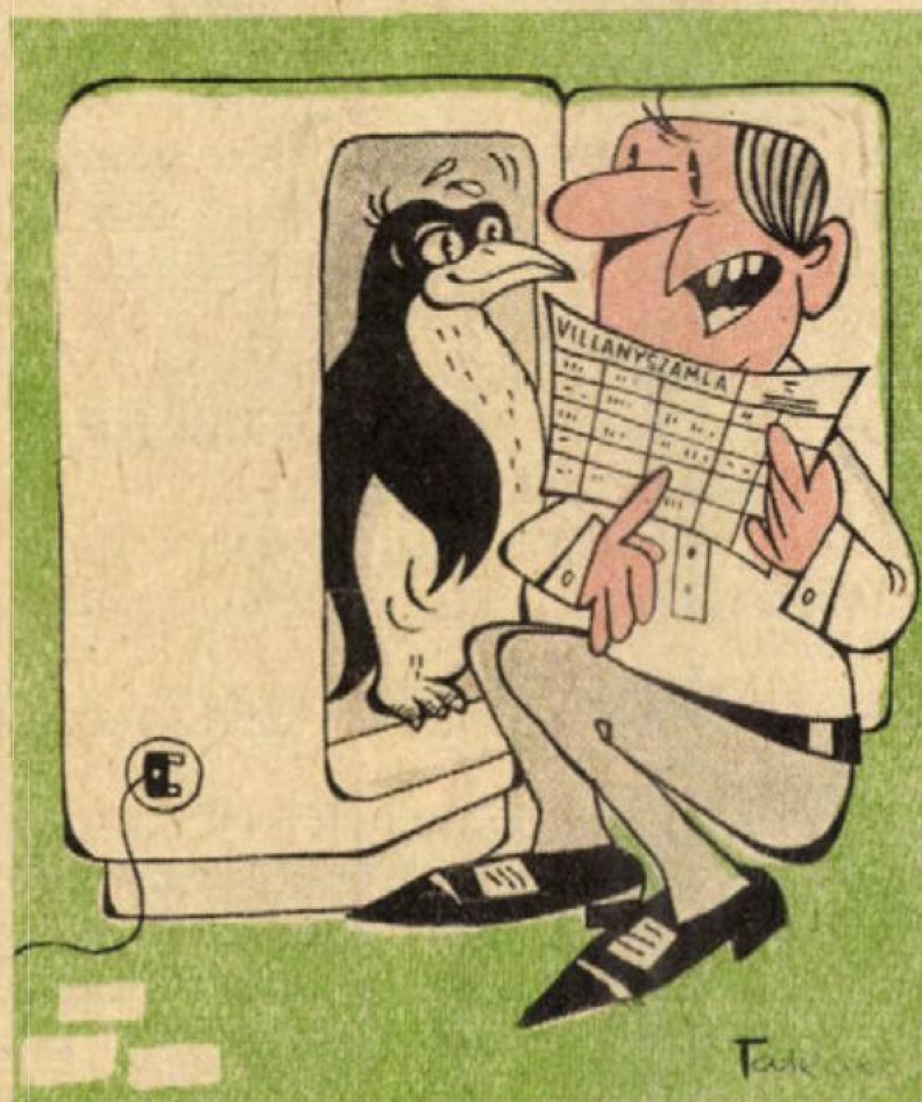
Kényeztetés

állatok

Állatbarátok konferenciája

– Nézd meg a villanyszámlát, hogy menynyibe kerülsz nekem!

Nagy Medve, Kis Medve

– Ezek mi lennénk?!

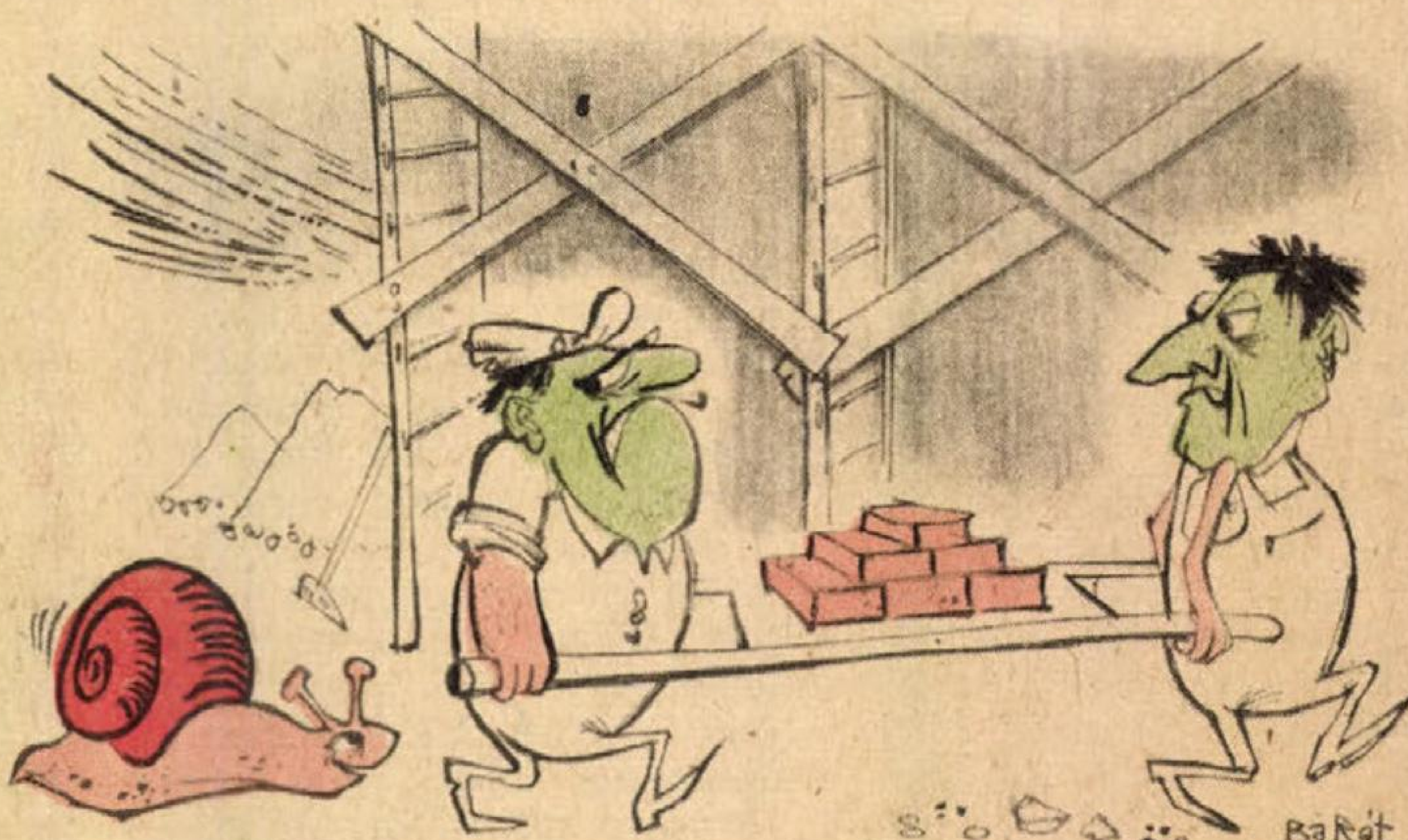
Rendetlen albérlő

– Magára vessen, én megmondtam, hogy a fürdőszobát csak kedden és pénteken használhatja . . .

A kutya és gazdája

Dühítés

– Ez az állat állandóan a nyomunkban van.

Helyet az öregeknek!

Akadnak társadalmunkban maradi nagymamák. Róluk szólnak a közlekedési és a reakciós viccek. De szép számmal élnek közöttünk modern nagymamák is, akik beleilleszkednek modern életünkbe. Emma néni családjának, sőt a ház minden lakójának „ómama" – az utóbbiak közé tartozott.

Egy békés vasárnapi ebédnél meghökkentő bejelentéssel lepte meg a famíliát:

– Gyerekek! Készülök Las Vegasba.

A család tagjai összenéztek. Úgy látszik, a nagymamának az agyára ment az úgynevezett „jól megérdemelt gondtalan öregség". Különben mi keresnivalója volna Las Vegasban, a rulettbarlangok, kártyaszobák, miniszoknyák és egyéb erkölcstelenségek bűnös birodalmában?

Kisvártatva valaki megszólalt:

– Mit keres ómama a távoli Nevadában, és hogy jut oda?

Ómama diadalmasan körülnézett:

– Karácsony hetében nemzetközi táncdal-fesztivált rendeznek. Azon akarok részt venni, már írtam meghívólevélért és repülőjegyért.

Egy cinikus hang megkérdezte:

– És milyen minőségben akar részt venni a fesztiválon? Mint gardedám?

Lesújtó pillantással felelt ómama:

– Édes fiam, énekelni akarok ott, akárcsak a világ minden tájáról összesereglett többi résztvevő. Mégpedig saját szerzeményemet. Szenzáció lesz, meglátjátok. Már minden volt ezen a téren, még éneklő apáca is, mint olvashattátok. De éneklő nagymama kilenc unokával! Ez újdonság! A számomat már megkomponáltam.

Kuncogó ellenvetés hallatszott:

– De hiszen ómama nem ismeri a kottát!

– Édesem, ha én ismerném a kottát, operazenét szereznék, nem táncdalt. Táncdalt mindenki tud írni, csak ismerni kell az alapszabályokat és a

rímeket. „Pengetem gitárom, karomat kitárom." „Eljő még a nyár, ajkam csókodra vár." Vagy az örömteli boldogság kifejezése: „Csokorba fonom a virágot, megölelem az egész világot."

Ómama élvezte a vidám érdeklődést, és nagy buzgalommal folytatta:

– Az idén lezajlott 657 nemzetközi táncdalfesztiválon a kis népek azzal kerültek hátrányba, hogy nem értették a nyelvüket. Ezért én úgynevezett nemzetközi refrént írtam, amelyben a magyar nyelven kívül a három nyugati világnyelv, az angol, a francia és a német is helyet kap. Hadd dúdoljam el! Ki mer ómamának ellentmondani. Eldúdolta:

Tell me darling: kerek perec!
Ob liebst Du mich: ugye, szerecc?
Si non, mon cher: úgy elmehecc!

Udvarias taps után kérdést szegeztek ómamához:

– Honnan tetszik tudni idegen nyelveket?

Ómama megmagyarázta:

– A fordítóirodában csináltattam a refrént. Közjegyzői hites fordítás. Ezzel biztosan megkapom az első díjat, az arany kalarábét.

Sietett hozzátenni:

– Ezenkívül van ezüst kalarábé, bronz kalarábé és kisebb díjak, nyers kalarábé, hámozott kalarábé és töltött kalarábé...

Mindenkit lenyűgözött ómama optimizmusa, de egy kétkedő unoka mégis megkérdezte:

– És mi lesz, ha hiába tetszik megtenni a nagy utat, és nem kap semmi díjat?

Ómama fölényesen felelte:

– Ki van zárva! Éppen én ne kapnék?

Stella Adorján

Sajnos, látnok vagyok...

Múltkorjában egy film a televízióban arról szólt, hogy a főhős, csodálatos adottságai folytán, előre tudja, mi lesz a másnapi újságban, ilyenformán megelőzi az eseményeket, és bámulatba ejti környezetét.

Amit ez az ipse produkált, az kismiska ahhoz képest, amit én tudok. Közeledvén az új esztendő, csak elő kellett szednem varázsgömbömet a ládafiából, és ismét elfogott a dermesztő érzés: hiszen én újfent látom a jövő évi újságokat. Magam előtt látom őket kinyomtatva – ne éljek, ha nem így van. Nem egy napra előre – mint az a harmadosztályú sajtólátnok a filmben –, hanem egy kerek esztendőre.

Mondjak Önöknek egypár cikket a jövő évi lapokból? Jó, mondok. Jer hát, varázsgömböcske, kezdjél üzemelni, mondd meg nékem, mi van a januári első lapszámban!

A gömb sisteregni kezd, s én riportot látok, abban az áll, hogy január elsején o óra 01 perckor a szülészeti klinikán megszületett Kovács Egon Olivérke, 1967 első állampolgára. Az Állami Biztosító életbiztosítási kötvénnyel lepte meg, amiért a megajándékozott, a maga közvetlen módján köszönetet mondott. Míg Kovács Egon Olivérke a kórházban, addig 250 ezer ember a Nagykörúton visongott – olvasom egy másik tudósításban. De nem mindenki dorbézolt ám ezen az éjjelen, írja egy (bocsánat, egy tucat) másik riport, mert voltak ám jó bácsik és jó nénik, akik dolgoztak, amíg a többi mihaszna vedelte a bort. Ezek a riportok emberközelbe hozzák Zatz Lajosné villamoskalauzt, Blamázs Béla tévé-technikust és Konnektor Jakabot, az Elektromos Művek dolgozóját, és nevezettek hősies helytállását.

Január 3-i és 4-i lapokat is látok varázseszközömben, sziporkázóan szellemes tévékritikákat olvasok bennük a szilveszteri műsorról. Hogy akkor ott is tudom, milyen volt a szilveszteri műsor? Azt én nem tudom, én csak a kritikákról beszélek. Általában egyetértenek a kritikusok abban, hogy a szilveszteri műsor egészében jó volt, talán nem olyan jó, mint a két (három, négy) év előtti, de jobb volt, mint az egy (kettő, öt) év előtti, és mindenesetre jobb, mint az 1816-os tévé-műsor. Benne van az is, hogy nem szabad maximalistának lenni, mert a tévé nem tehet mindenkinek a kedvére, és nagyon jó, hogy nem a kitaposott ösvényen járt, és hogy volt benne vérbő humor nagyon sok, bár még nem elég, mert ha még lett volna, akkor több lett volna.

Ó, de most veszem észre, hogy még mindig csak január elején járok... Megsarkantyúzom hát varázsgömböcskémet, gyí előre, legalább szemelvényeket lássunk az 1967-es többi újságcikkből. Riportokat látok

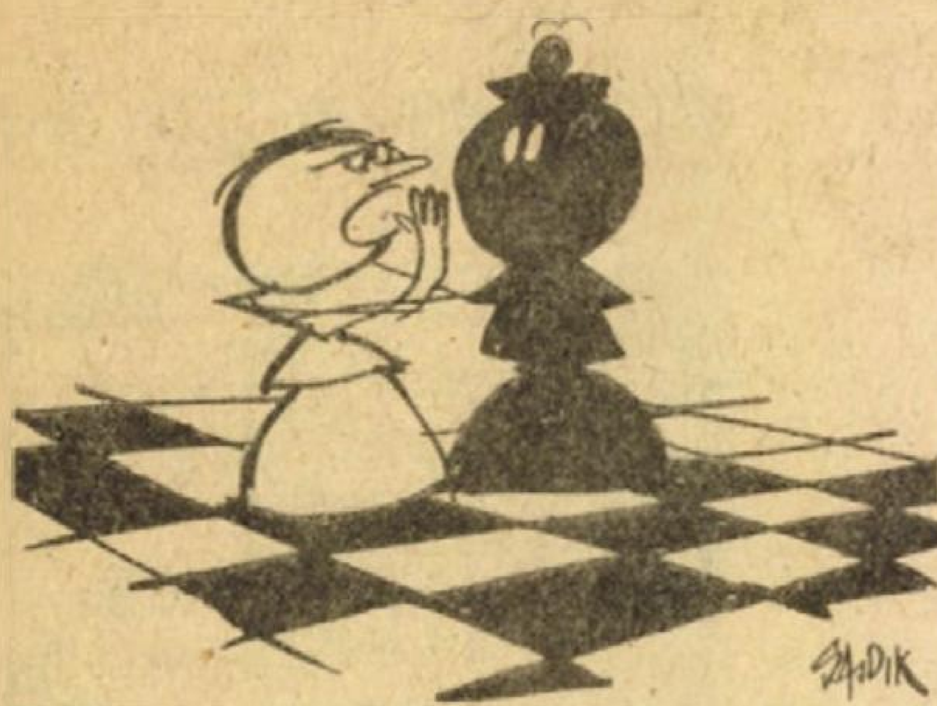

légikisasszonyokról, próbakisasszonyokról és bemondókisasszonyokról, akik elmesélik, hogy miért választották ezt a laikusok szerint könnyű, ám a valóságban göröngyös pályát. Megdobban honfiúi szívem, mikor a gömbben megjelenik a vastagbetűs cím: hazánkat nagy dicsőség érte! A Mar de Pomponec-i szakácsversenyen: túrósgombóc ropogós püspökfalattal Könyves Kálmán módra című készítményünkkel elnyertük a Rubin fakanál díjat. Színházi beszámolót látok egyik társulatunk külföldi vendégszerepléséről: a közönség – bár egy szót sem értett a szövegből – hosszasan ünnepelte őket. Cikket látok arról, hogy miért nem kielégítő a kenyér minősége, de az idén végre ismét megindulnak a kísérletek a kenyér minőségének javítására. Látok nyári cikket is arról, hogy egy meleg vasárnapon 37 918 pohár még melegebb sör fogyott a Balatonon. Azután látok egy cikket arról, hogy elkészülnek a Rupex-székház előtervei, egy másikat arról, hogy elkészültek, aztán, hogy elkészültek volt, majd, hogy elkészültek vala.

És még sok mindent látok a jövő esztendő hírlapi terméséből, de nem élek vissza természetfölötti képességeimmel, úgy hiszem, amit eddig elárultam, az is elképesztő meglepetés volt az Önök számára.

Novobáczky Sándor

Az áruló

– A királyom az f4-re fog lépni!

A MŰTÉT

A férfi sápadtan, didergősen nézett az orvosra:

— Doktor úr, biztos, hogy nincs más segítség?

Dr. Umberstock Endre határozottan nemet intett. Féketekeretes pápaszeme mögül szigorúan nézett a betegre:

— Meg kell lennie! Itt már csak a radikális beavatkozás segíthet. Jobb, ha minél előbb túlesik rajta.

— Ismerem az orvosokat... Mindjárt vágnak, szúrnak, törnek... Talán valami jó külföldi gyógyszer...

— Sajnálom. Higgye el, minden körülményt alaposan mérlegeltem.

A férfi nagyot sóhajtott:

— Hát akkor tessék megengedni, hogy legalább a feleségemet megcsókoljam. Itt áll az ajtó előtt.

— Kérem — intett szelíden dr. Umberstock.

A férfi kilépett a folyosóra:

— Magda! A doktor úr azt mondja, nincs más megoldás — lehelte halkan.

— Béla! Légy férfi! Azt mondják, Umberstock doktornak nagyszerű keze van, és nem te vagy az első ilyen esete.

— Persze, te könnyen beszélsz. Utóvégre rólam van szó. Soha nem tudtál igazán megérteni, együttérezni velem. Na, mindegy. Magda, jövő héten esedékes a színházbérlet. Ne feledd el befizetni! Gézáéknál mondd le az ultipartimat. Írjál Biharkeresztesre Olga néninek, hogy mi történt velem. Ne felejtsd el, hívd fel a hivatalban Sztrepcsányi osztályvezetőt. Mondd meg neki, hogy életem legnehezebb megpróbáltatása előtt állok. A pócsmegyeri bakelitszállítmányt tizedikére ígértük. A szállítási jegyzék Erzsikénél van. És szóljanak be a szobámba Dombóvárinak, hogy a fiókomban hagytam húsz deka disznósajtot. Osszák szét a kollégák között. És most búcsúzzunk, Magda — csókolta homlokon asszonyát, aztán bátortalanul ismét benyitott az ajtón:

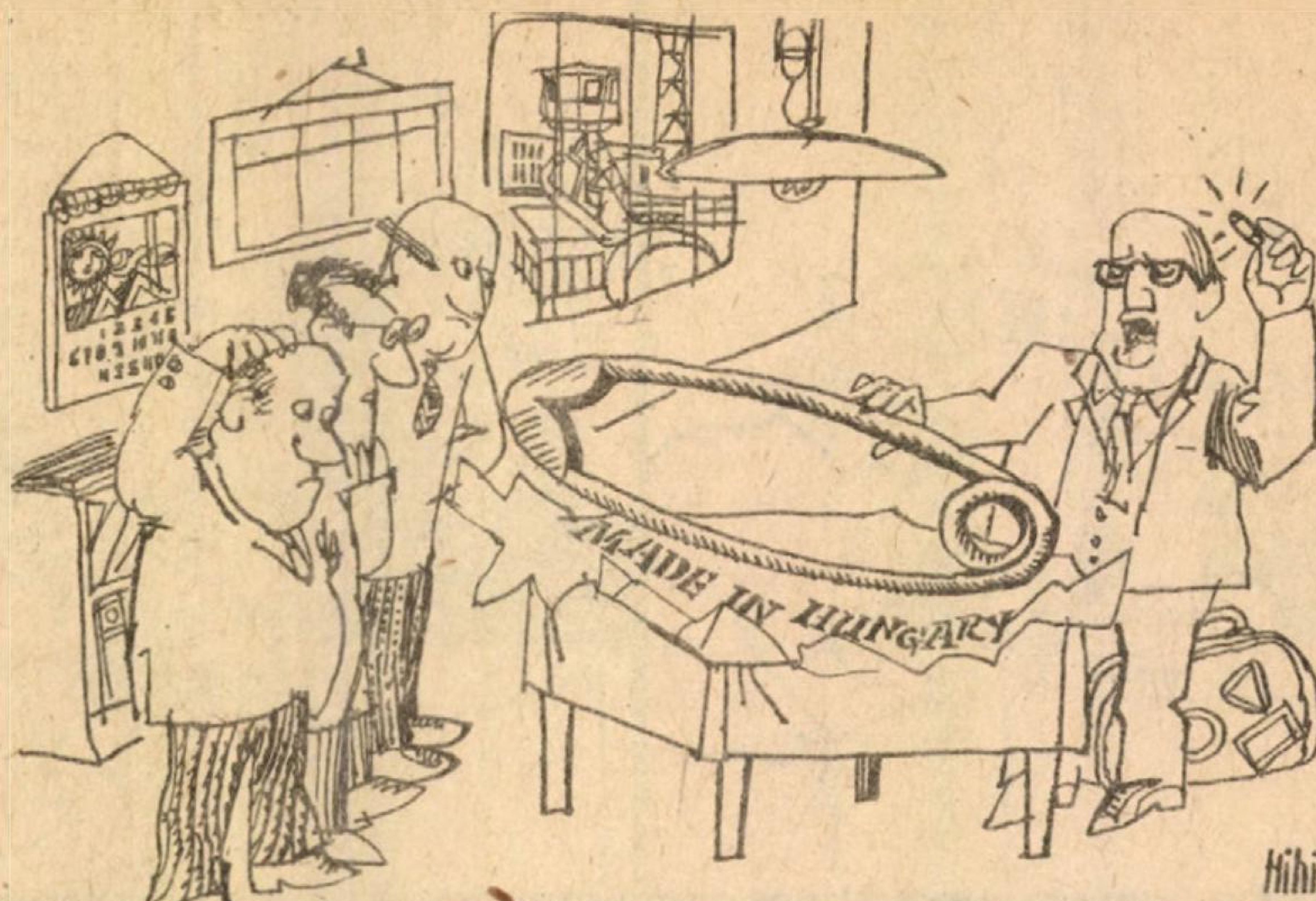
— Itt vagyok, doktor úr! Ha meg kell lennie, hát legyen.

— Látja, ez az okos beszéd — bólintott dr. Umberstock, és asszisztensnőjéhez fordult:

— Irénke, készítse elő a beteget. A bal kettes zápfogat húzzuk...

Galambos Szilveszter

Beszámol a külkereskedő

– Nem tudom értékesíteni. Odakünn már ilyen piciket gyártanak.

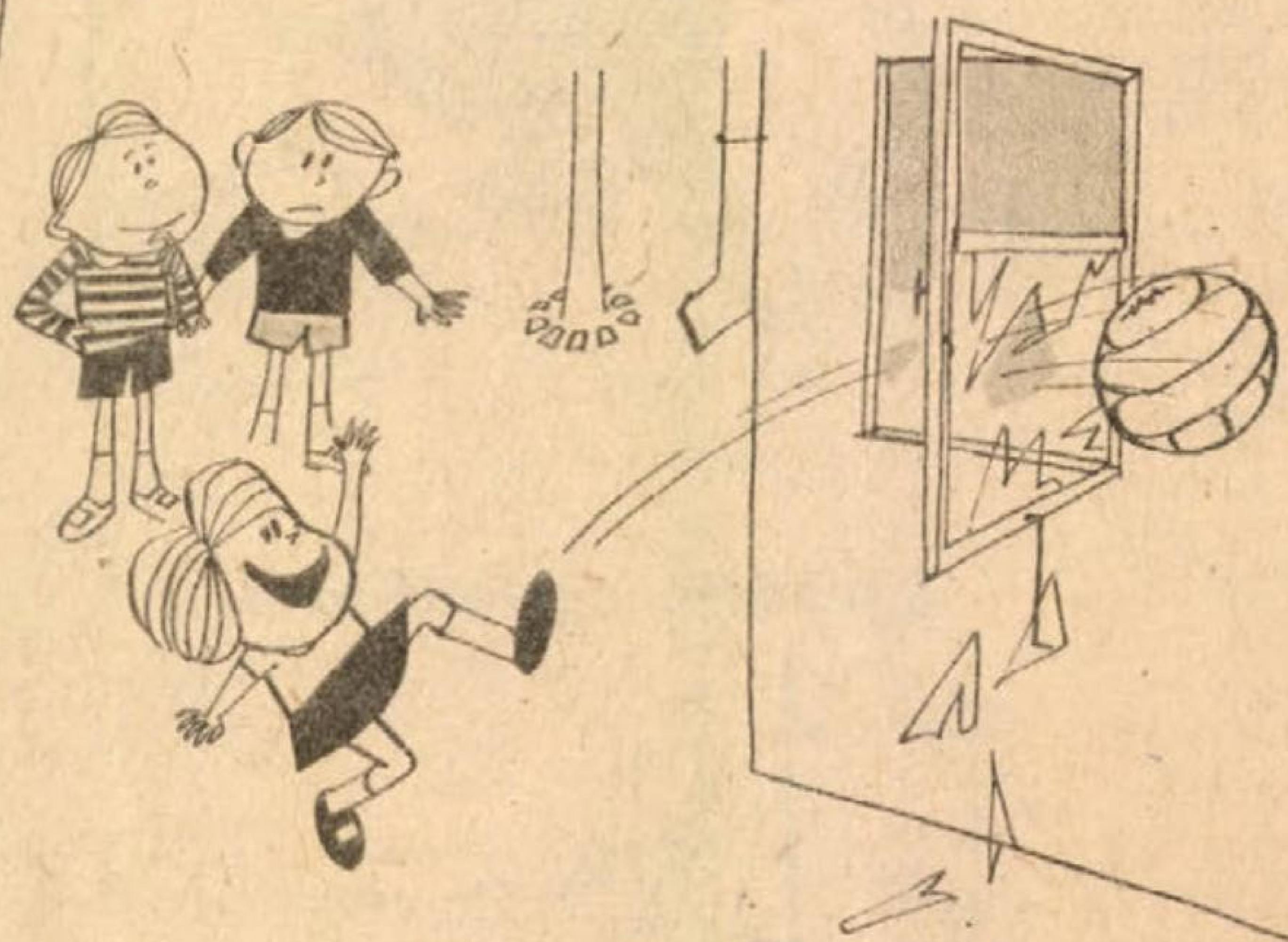
Gyerekek

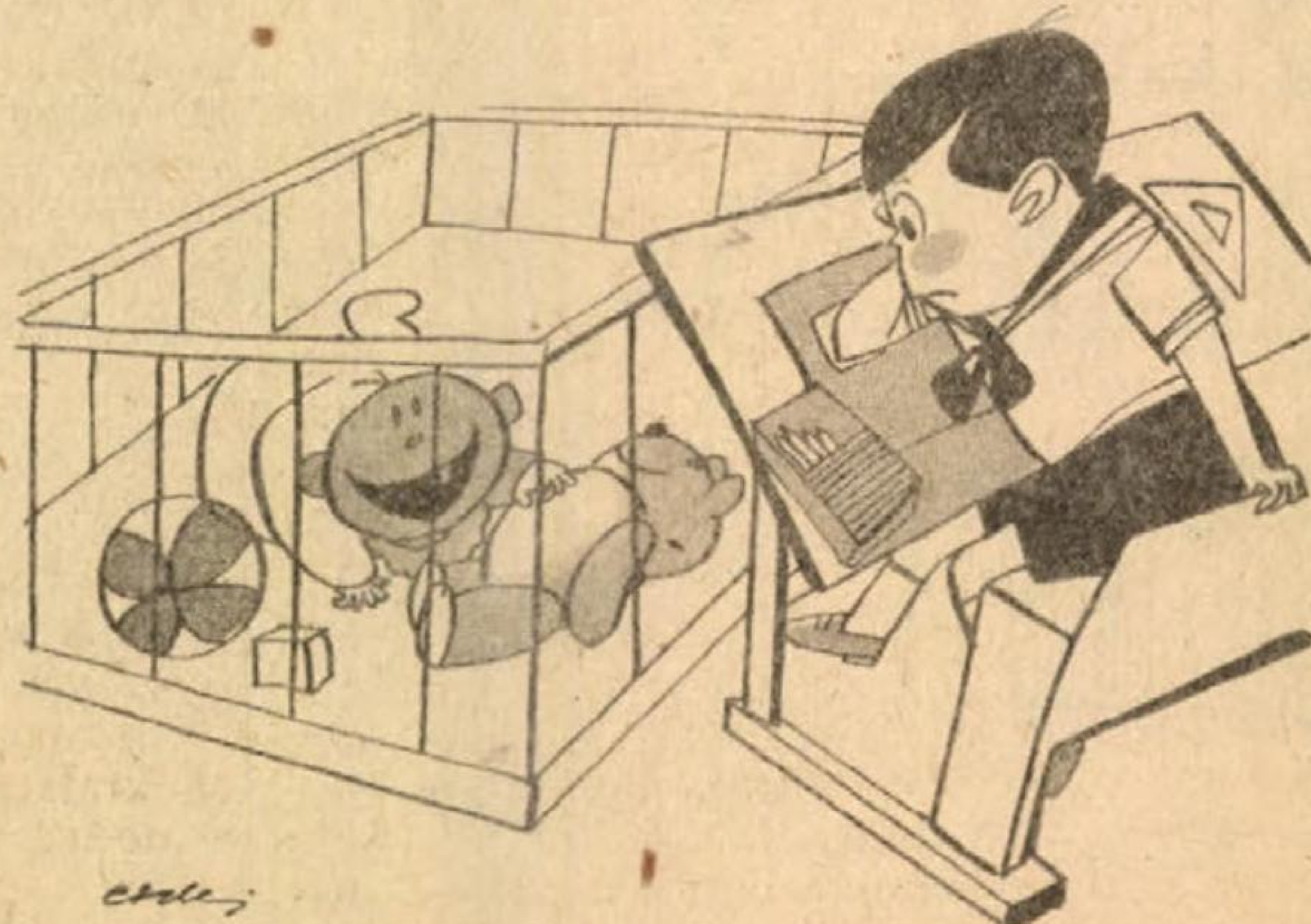
Erdei Sándor rajzai

– Engem nem fog a gyerek többé a számtanpéldájával nyúzni...

Egyenjogúság

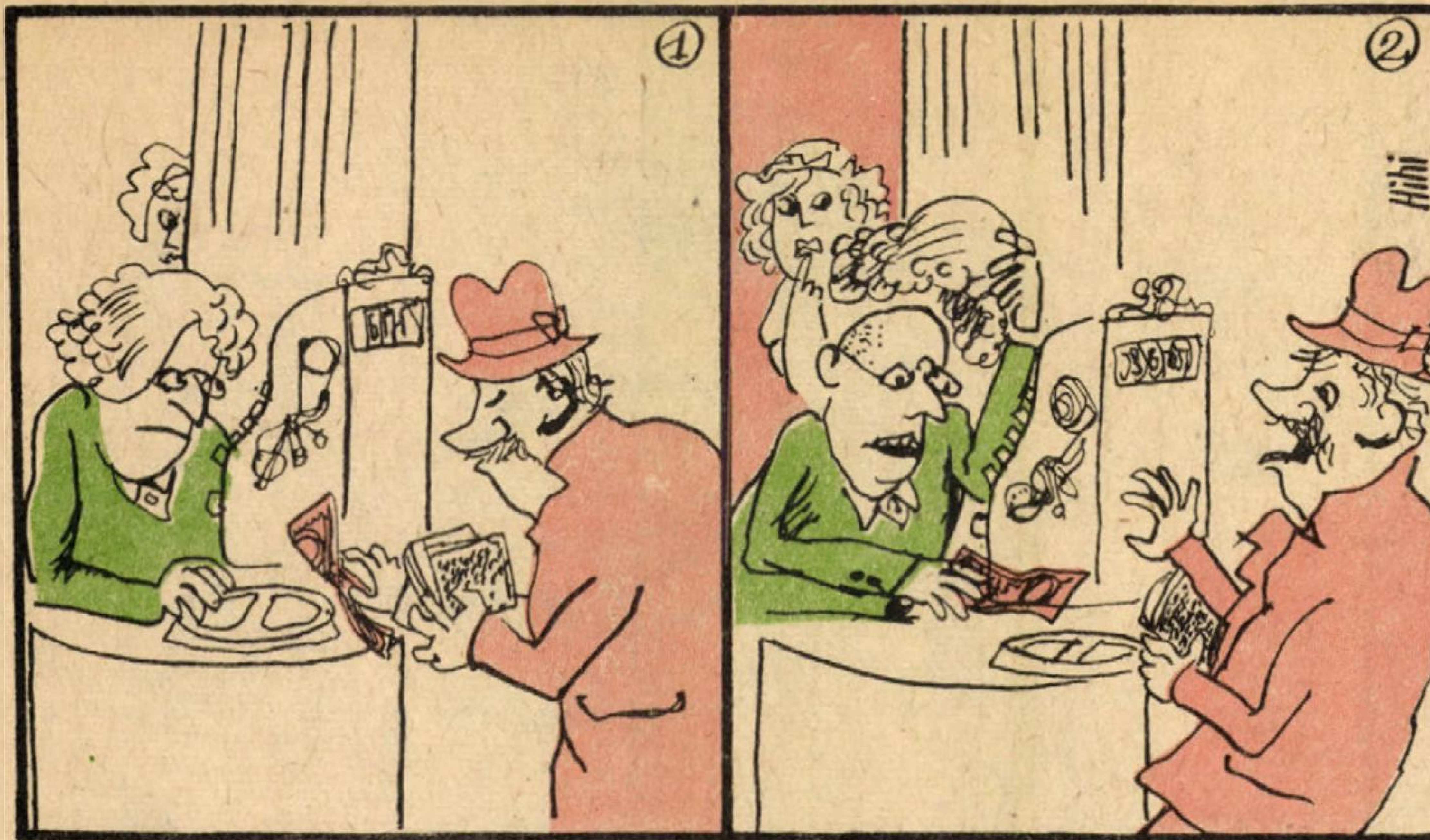

– Hát érdemes felnőni?

Dráma az italboltban

Hegedűs István rajza

– Szóval erre van pénzed! Akkor vedd úgy, hogy megadtad a tartozásodat!

Új lakás

Az utolsó simítás

A fejlődés legutolsó foka

CSEREBOGÁR, SÁRGA CSEREBOGÁR...

Tegnap megettem néhány cserebogarat, valamennyi friss volt, ropogós, mondhatom: nagyon ízlett.

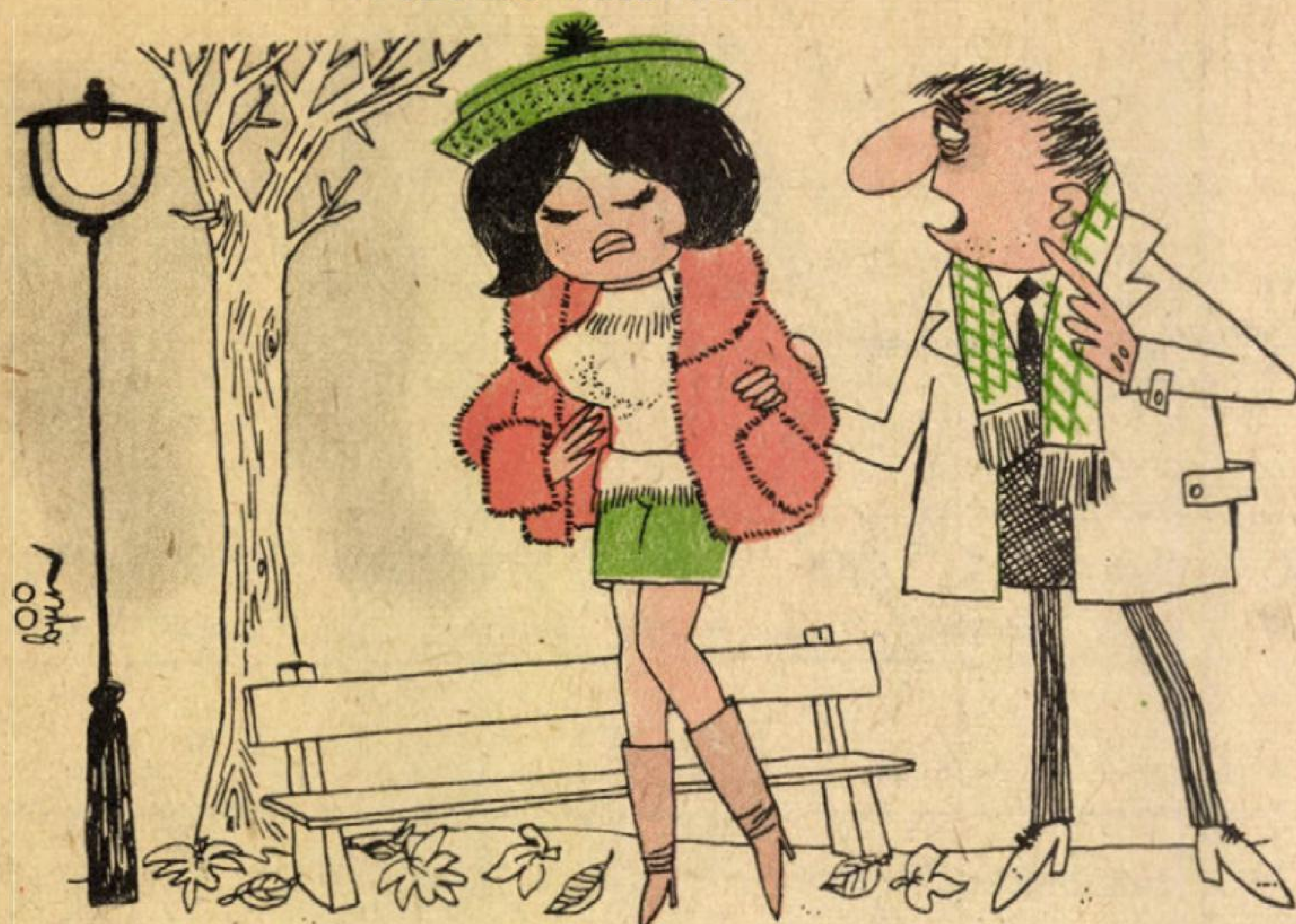
Ha valaki azt hiszi, hogy most gusztustalankodom, nagyon téved! A cserebogarat ugyanis nem a természet lágy öle, hanem a Magyar Édesipar bocsátotta rendelkezésemre, kilónként 38 forintos, méltányos áron, „speciálkeverék" nevezetű termékének szerves alkotórészeként.

A kivitelezés még nem tökéletes: sajnálatos módon hiányoznak például ezekről az *ostyabogarakról* a kalimpáló lábacskák. De a forma; a nagyság; a fej, a tor és a szárnyak gondos kirajzolása, a sárgásbarna színnel és az ostya hars ropogásával egyetemben, tökéletesen azt az illúziót keltik, hogy cserebogarat rág az ember.

A magam részéről elismeréssel nyugtázom ezt az „édes" ötletet. Természetesnek találom, hogy az a kedves sárga bogár, amely Petőfit és a nótaköltőket egyaránt dalra inspirálta, megihlette iparművészeinket is. Sőt, úgy vélem, ez csak az első lépés azon az úton, amelyen tovább haladva az édesipari formatervezés valóságos kincsesbányára lel. Rovarvilágunk alaktani változatossága szinte kimeríthetetlen. S mily szép lenne a keresztespók, a termeszhangya, a gubacsdarázs, a gabonafutrinka, a hamvas vándorsáska, a hőscincér, a kék nünüke vagy a gömbnyakú parti holyva kecses formáit ostyatésztából, cukormázból, csokoládémasszából kigyúrni! A grillásból készült galacsinhajtó bogár keresett exportcikk is lehetne.

(radványi)

A szokás hatalma

– Évike, ha nem lesz az enyém, beírok az újságnak . . .

Nincsen új a nap alatt

Kleopátra: Végre egy menő fej!

Önkiszolgálás

Az új ház gazdája kint ül a verandán.
Épp vendége van: egy bizalmas haver,
akinek e villa huncut létrejöttét
suttogva ugyan, de büszkén mondja el:

„Hogy a tégla . . . ? Ugrott. Innen, meg amonnan.
Aztán akadt itt-ott gazdátlan cserép,
csak vigyázni kellett, ha vitte az ember,
nehogy észrevegye valami veréb.

Kerítésdrót? . . . Azt a vállalattól hoztam.
Mázlim volt: a portás nem figyelt oda.
Az a szép parketta sem került sok pénzbe,
a szomszéd üzemben nincs kontroll soha.

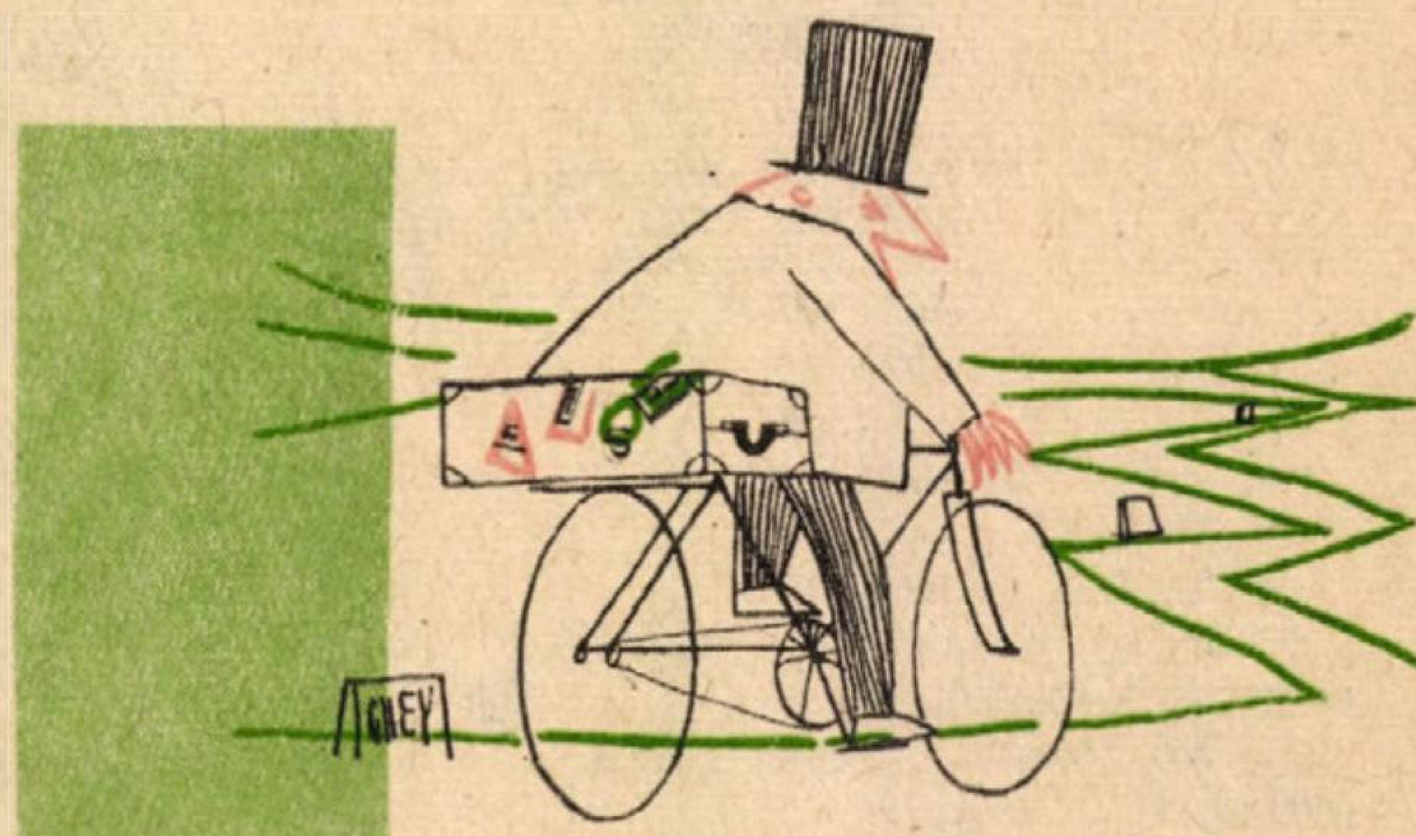
Cementzsák van minden új építkezésnél;
kutya se figyeli, kilencven vagy száz . . . ?
Ablaküveg, csempe kerül — ha kerítik,
lassacskán összeállt ez az egész ház.

„De pardon! . . ." — Felugrik s leszalad, amerre
öreg szilvafával végződik a kert.
Kis srác két szilvát lop egy kihajló ágról
s a tulaj egy röpke pofont lekevert.

Csóválja a fejét, mint kutya a farkát
és dohogva zsörtöl, míg visszaszalad:
„Látod, látod, ez a mai fiatalság!
Azt hiszik, hogy nékik már mindent szabad?! . . ."

Bedő István

Kis ország

Utazó nagykövet.

Kollégák

Kihalófélben

– Alig lehet gigantosaurust szerezni . . .

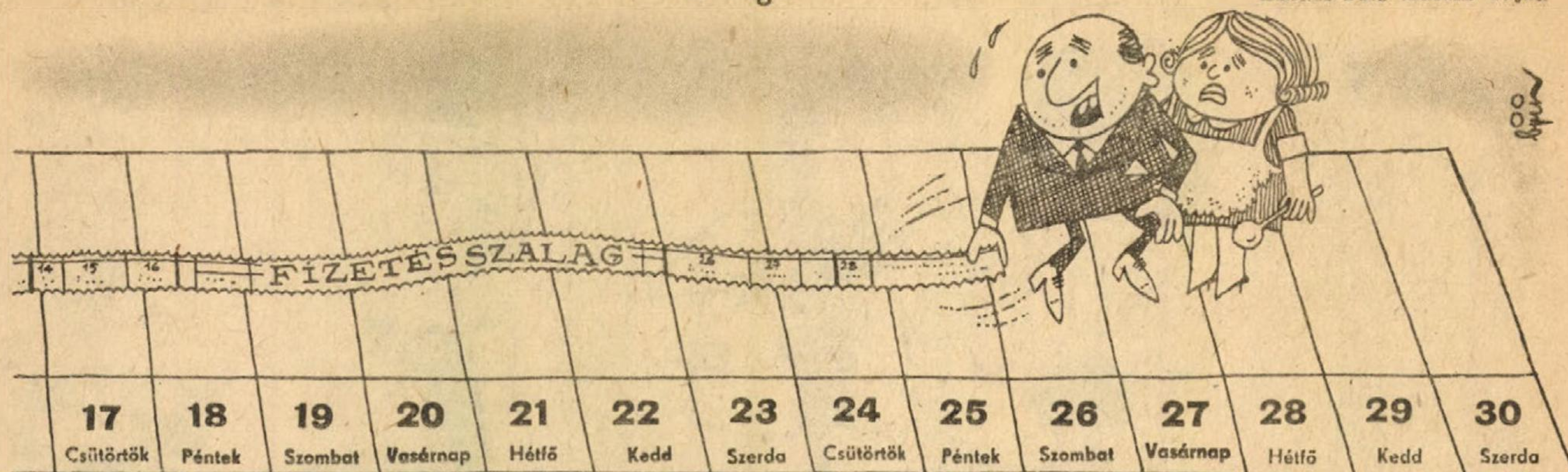
Gondos ősanya

– Vigyázz a szálkával, fiacskám!

Hó vége

Balázs-Piri Balázs rajza

– Megint nem ér végig . . .

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

— Voltál az orvosnál?
— Voltam.
— És mit mondott?
— Hogy ezzel a betegséggel száz évig is elélhetek.
— No, akkor vigyázz, hogy ki ne gyógyulj belőle!

— o —

Csopaki leverten meséli Fűzfőinek:
— Képzeld, tegnap délután rajtakaptam a feleségemet!
— Sajnállak, barátom ... — vigasztalja Fűzfői — tudom, hogy milyen szörnyű érzés, amikor az ember először jön rá, hogy a felesége megcsalja.
Csopaki felhördül:
— Először? Tizedszer!

— o —

— Tudja, mennyit költök én az életfenntartásomra? Havi háromezret!
— Igazán? Annyit nem ér meg.

— o —

— Miért olyan dagadt az arcod?
— Kihúzattam egy fogamat.
— És fáj még?
— Nem tudom, mert ott maradt a fogorvosnál.

— o —

— Papa, azt álmodtam, hogy adtál nekem húsz forintot . . .
— Megtarthatod, kisfiam . . .

— o —

— Vannak gyerekei önnek?
— Öt lányom van. De kettő már asszony.
— Szóval, három lány még magánál lakik?
— Nem. Csak a két asszony.

Pszichoanalitikusnál

– Doktor úr, most melyik aluljáróról fogok fólyton olvasni? . . .

Bánat

Jól szituált galambősz Télapó rója a Rákóczi utat, feltehetőleg az egyik környékbeli áruház megbízásából, és édességet osztogat a gyerekeknek. Amint föltűnik, nyomban körülveszik őt az apróságok, és kezüket nyújtva ágaskodnak a minden jóval teli puttony felé.

Midőn élmények és némi promenclicukor reményében én is odasomfordáltam, egy kislányra lettem figyelmes, aki nem érvén be a kapott fruttival, cérnavékony hangocskáján nápolyit reklamált.

A birkatürelmű Télapó kihalászott pár szeletet és a kislány felé nyújtotta, ám az ahelyett, hogy megköszönte volna, nyafogni kezdett, hogy ő csakis a csokis nápolyit szereti, citromos nem kell!! Télapó nyelt egyet... De erre már a fiatal mama is elszégyellte magát, és csemetéjére förmedt:

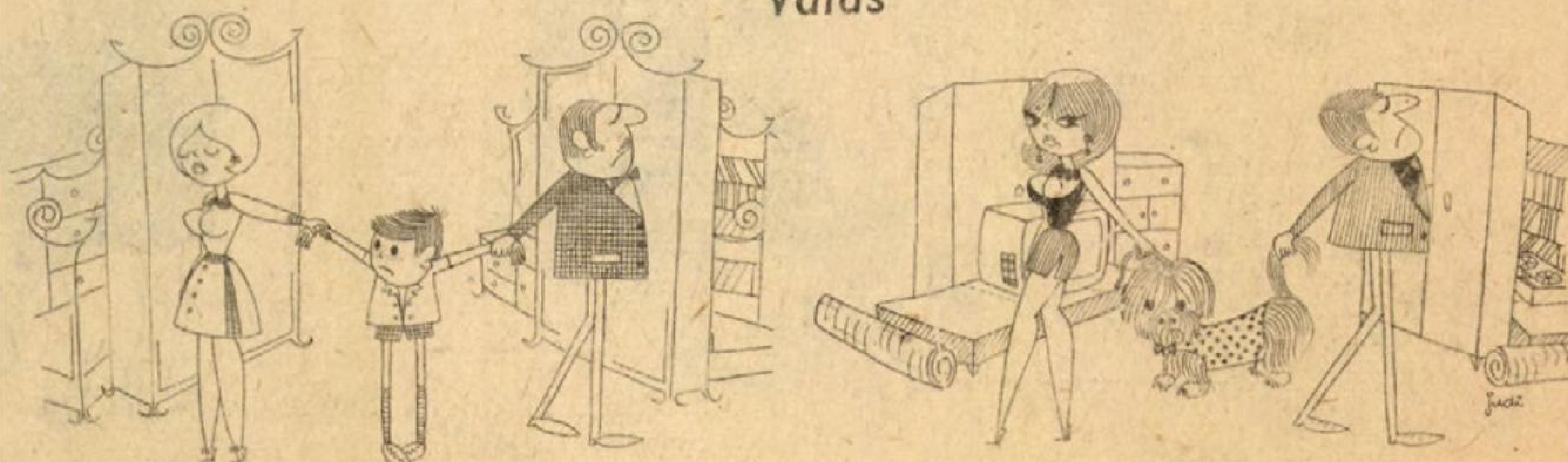
– Rossz vagy, Évike! Miért válogatsz annyit! Nem látod, hogy a bácsi milyen ideges?!

A szidás használt. Évike hüppögve önkritikát gyakorolt. Átvette a kiutalt citromos nápolyit, és bűntudatosan így szólt:

– Anyuka, légy szíves, adj a Télapónak egy Andaxint!

(d.)

Válás

Régen — Ma

Az ifjúság problémái

– Hej, hiszen ha csak 15 évvel fiatalabb volna!

(„Daily Mirror", London)

Amerikai színházi ügynöknél

– Meztelenül lefényképezhetjük magát?
– Miért ne? Ha nem fázik meg a fényképész?!

(„Daily Mirror", London)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Hisznek-e a telepátiában?

Igen. Én például kétszáz méterről megérzem az utcán, ha egy hitelezőm közeledik.

D. F.

Hiszek. Úgy csinálok mindent, ahogy a feleségem akarja.

F. Gy.

Erre nem válaszolok. Találják ki ezzel kapcsolatos gondolataimat.

G. Sz.

Hiszek a telepátiában, mert tény, hogy például a nők egy része kitűnően olvas a férfiak gondolataiban. Ezek a hölgyek bizonyos esetekben kijelentik: „Tudom, Géza (Imre, Béla, Jenő stb.), hogy maga most mit gondol rólam..." És Géza (Imre, Béla, Jenő stb.) többnyire tényleg azt gondolja.

K. A.

Még nem tudom... Az elmúlt hetekben sokat olvashattunk az Ország Világban a szovjet Wolf Grigorjevics Messing telepatikus képességeiről, aki minden eldugott tárgyat megtalál a szobában. Nos, a példán fellelkesedve, a feleségem elhatározta, hogy kipróbálja az én telepatikus képességeimet. Megmondta nekem, hogy új bútorokat veszünk, de azt nem mondta meg, hogy honnan a csudából lesz rá forintunk... Az én feladatom tehát a következő: meg kell keresnem a pénzt.

M. Gy.

De mennyire! Tegnap például sóvárogva gondoltam a postásra, pár perc múlva be is állított a tévé-nyugtával.

P. L.

Ha muszáj, hiszek.

R. B.

Igen. Nemrégen is például volt egy olyan érzésem, hogy valaki erősen figyel rám. Később jöttem rá, hogy kettesben ülök egy ismerősömmel, és már percek óta várja, hogy mondjak neki valamit.

S. P.

Micsoda telepátia! Pont erre a kérdésre gondoltam.

S. A.

Hosszú időn át a jövőbe tudtam látni. Nagy önfegyelemmel szoktattam le magamat róla.

(t.)

IMPORT HUMOR

– Jó napot kívánok!

– ....

– Bocsánatot kérek, szeretném ...

– ....

– Ha mondana néhány szót a „Hírharsona" részére ...

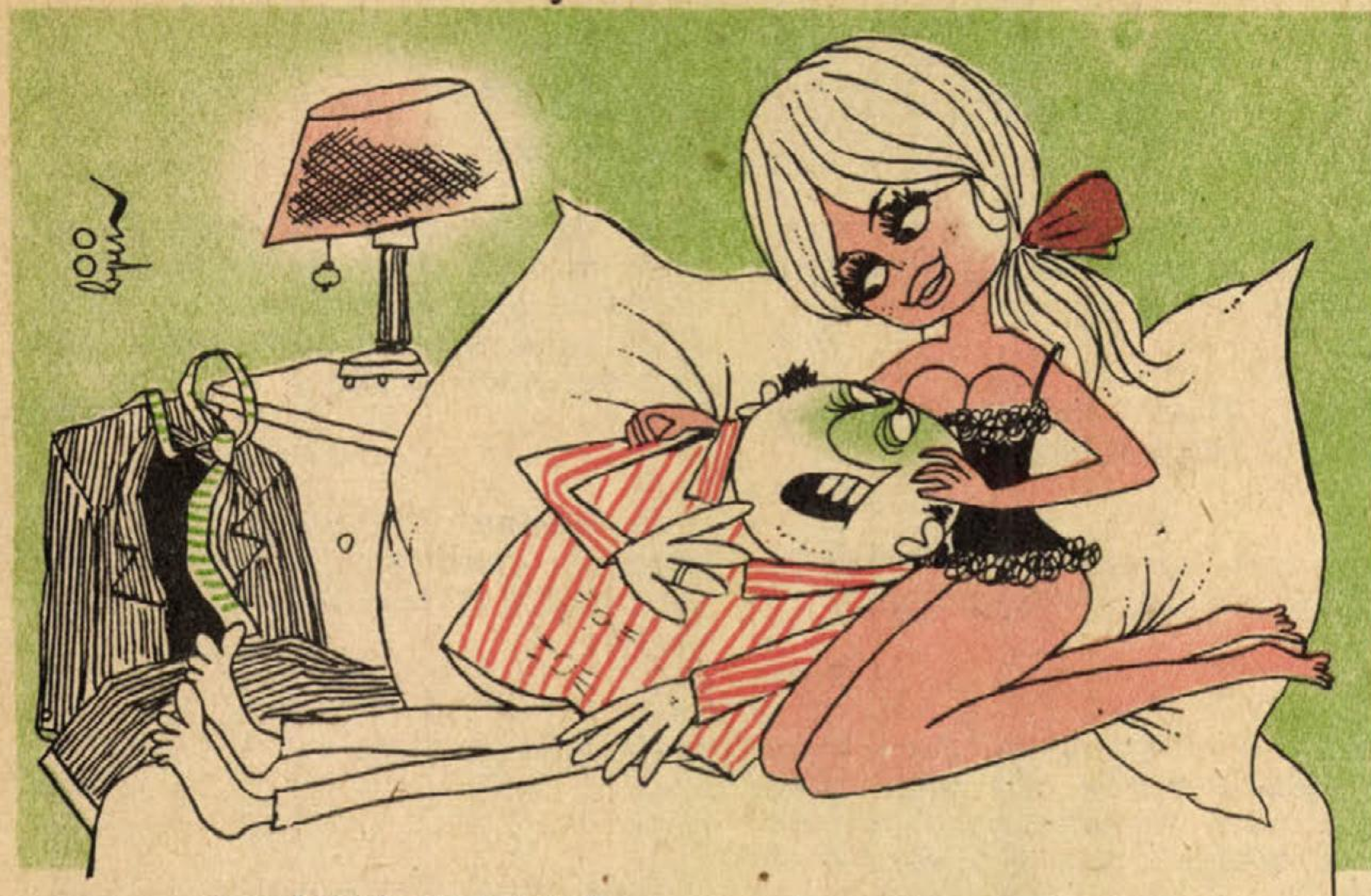

– Ó, hát miért nem mondta mindjárt, hogy újságíró? Azt hittem, hogy vevő!

(„Sztrsel", Szófia)

Ijedős vezető

Balázs-Piri Balázs rajza

– Jól fekszel, drágám?
– Miért, csak nem hallottál valamit a minisztériumban? . . .

MIRŐL SZÓL?

Közkedvelt napilapunk egyik szombati számában riport jelent meg. A riport címe és alcímei:

CSINOS LÁNYOK MŰHELYE

Merész vállalkozás, teljes siker — A földekről segítséget kértek — Figyelem, jóakarat, pontosság: ez a titok — Hatmilliót! — Önkéntes éjszakai műszak — A híres csoport.

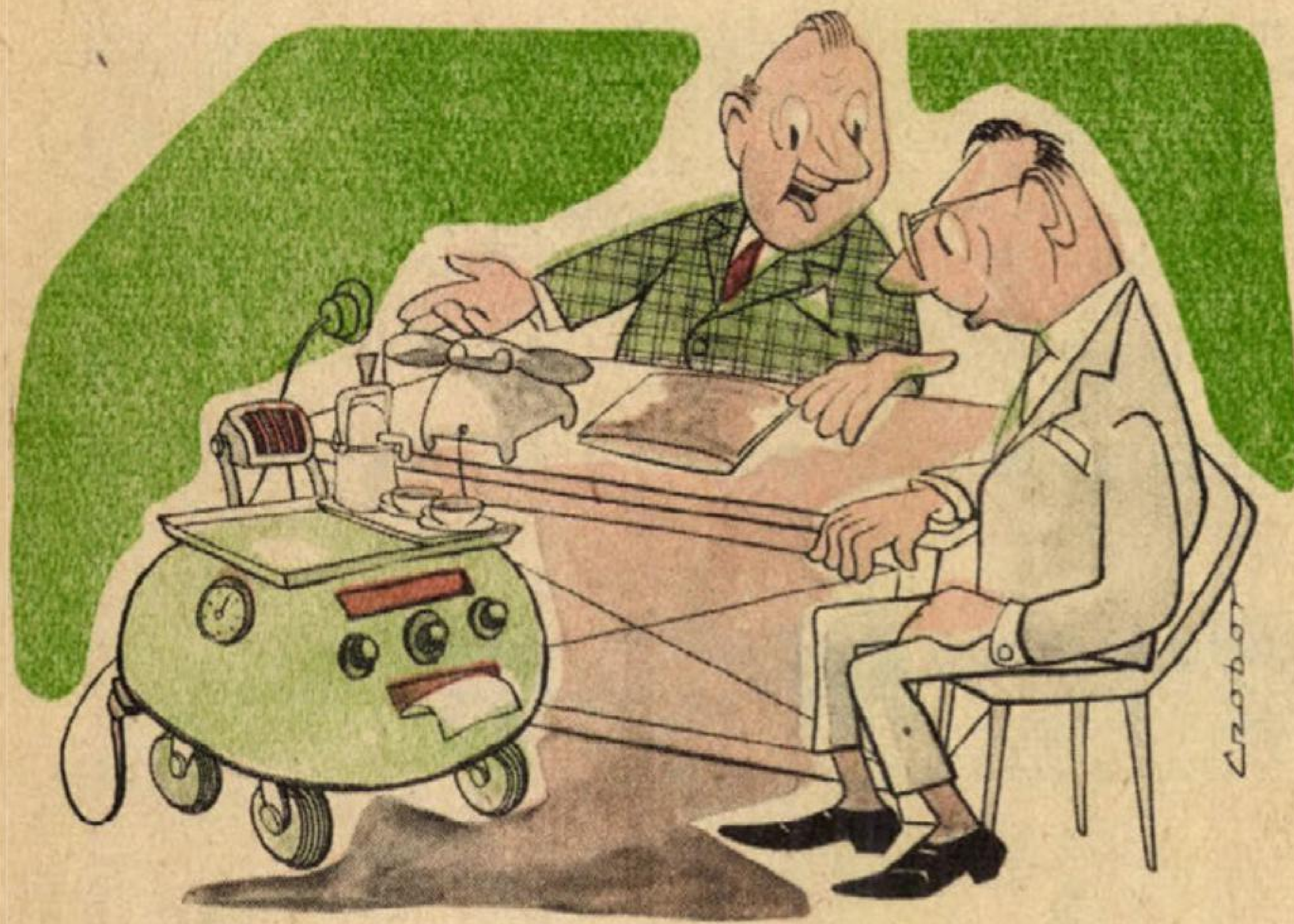
Egy részlet a riportból:

„— Szeret itt dolgozni?
Kedves mosoly.
— Szívesen bejött éjjel is?
Biztató mosoly."

Tévedés ne essék: a riport nem erkölcsi, hanem termelési problémákról szól . . .

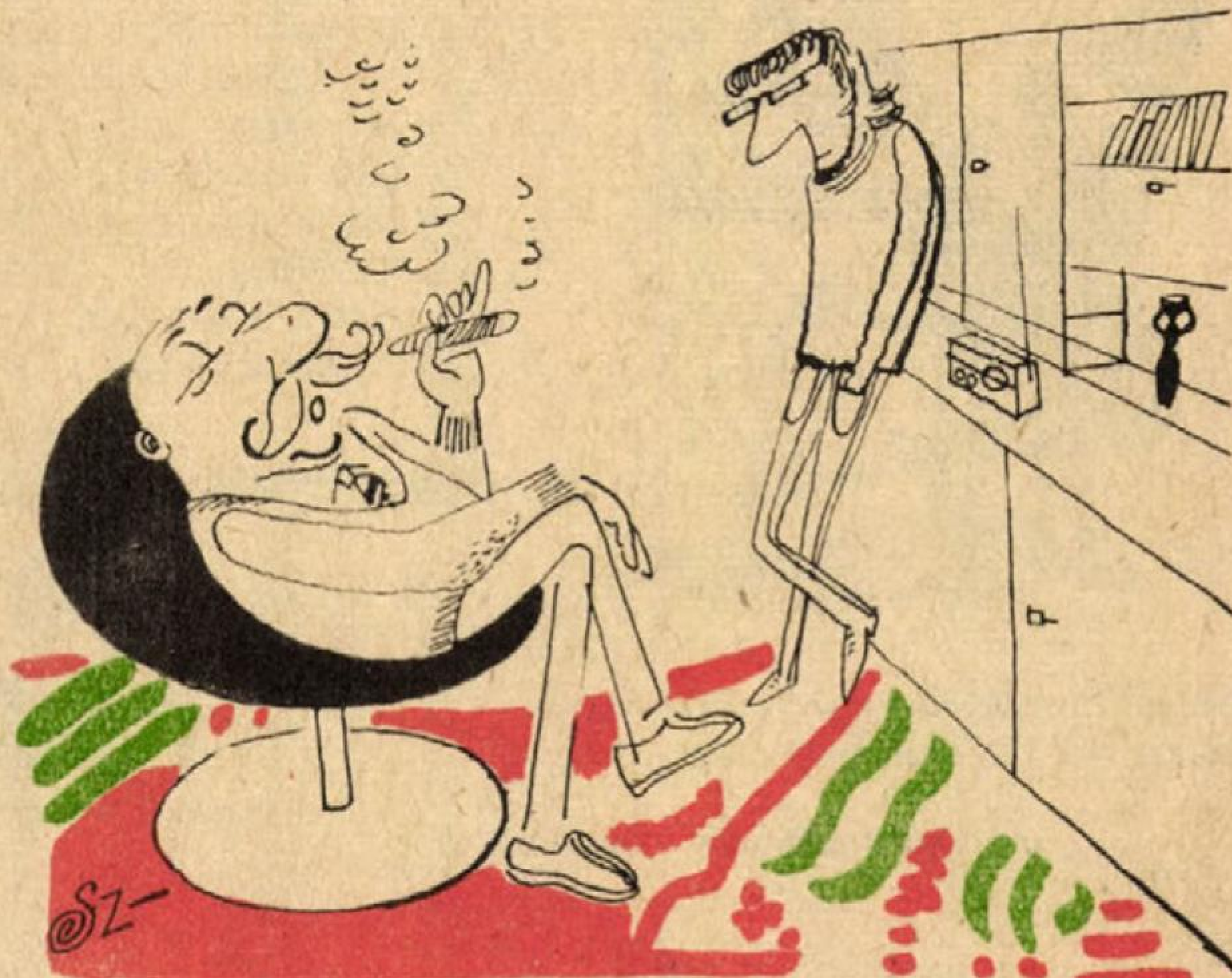
—a—

Elektronikus géptitkárnő

– Valóban, tökéletes, csak a formatervezéssel nem vagyok megelégedve!

Új utakat építenek a főváros körül

– Tudod te azt, fiam, milyen nehéz volt apádnak faluról feljönni?

Jön az új kérő

A természet leigázása

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.2535 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504